

JMENOVAL SE KAREL

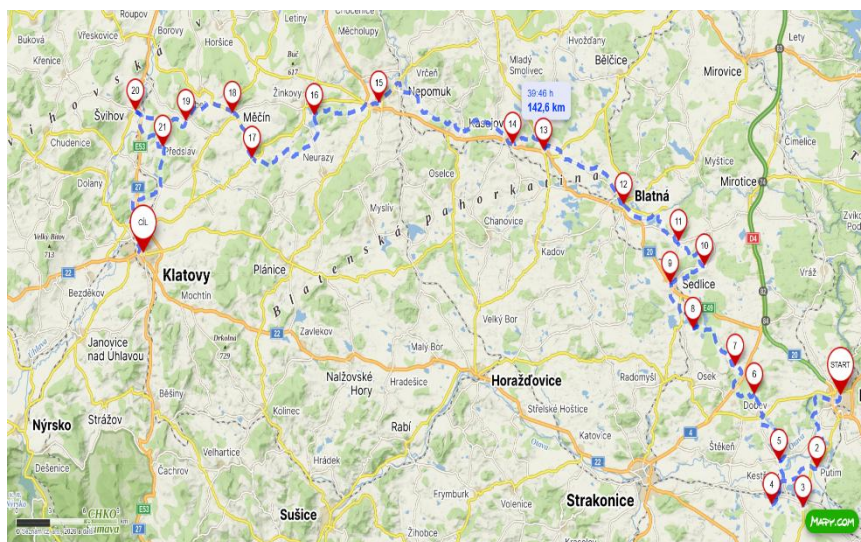
Pěšky po vlastech českých

Dvě letní putování 2026

PUTOVÁNÍ PRVNÍ

ČERVENCOVÉ PUTOVÁNÍ PO STOPÁCH PŘEDKŮ

(8. – 15. 7. 2026)

Den 1

Písek – Putim - Ražice

Balím batoh, mám totiž jasný cíl... Začaly prázdniny a konečně skončil kolotoč školních a městských povinností, který mi bral energii.

Potřebuju vypadnout do přírody, najít zase vnitřní klid a sílu, najít cestu k sobě. Opustit prostředí, které mi bere energii. Najít zase radost ze života, abych mohl do svého okolí znovu přinášet pohodu a harmonii. To je snad můj dar.

Doma zůstane Karel. A chytrý telefon...

Jedu navštívit kraj svých předků. Děda, potomek sedláků, se narodil v obci Mužetice, spadající pod farnost Sedlice, oboje pod Blatnou. Chci vidět kraj, kde se mí předci rodili a umírali, kde žili svoje každodenní životy. Chci vidět a vnímat kraj, který je utvářel. Něco z něj totiž mám v sobě... Proto mě to pořád táhne na jih.

Vstal jsem ještě před budíkem, nasnídal se, došel na metro a dojel na nádraží. Vlak do Písku vyjel v 7.22 z Hlavního nádraží a chvilku po deváté už jsem vystupoval v Písku.

Prošel jsem si město, přešel slavný kamenný most, prohlédl si sochy z písku – když už jsem v Písku –, dal si kávu a obřadně vytáhl mapu.

Dnes půjdu do Putimi a pak do Ražic.

A tak vyrážím po červené turistické podél řeky Otavy...

Ale moment.

Proč jdu proti proudu?

Aha, sakra – vždyť jdu obráceně!

Nevadí. Tak ještě jednou.

Procházím městem po červené, dojdu na jeho okraj a pokračuju údolím řeky, městským parkem a pak už lesem kolem rybářů. Otava plyne a já ukrajuju první kilometry ze své cesty.

Ráno bylo pod mrakem, po dešti, nějakých osmnáct stupňů. Najednou se ale mraky rozhrnuly, objevilo se modré nebe a udělalo se nádherně. Jako by samo slunce chtělo bdít nad mými kroky...

A tak mám za sebou prvních devět kilometrů a jsem v Putimi. V obci, kterou proslavily dvě literární postavy: Haškův dobrý voják Švejk a Baarův sedlák Jan Cimbura.

Vesnička je to maličká. V hospodě U Cimbury si dávám polévku a pivo a vyrážím dál, kolem slavné četnické stanice – interiér filmu se točil na Barrandově – a přes kamenný most přes říčku Blanici. Odtud pokračuju po zelené k rybníku Řežabinci.

Jenže zelená mi najednou zmizí a já se místo k rybníku dostávám zase k Otavě.

Zkrátím si to přes luka...

Jenže mě čeká křoví, kopřivy a bůhvíco ještě.

To pěkně začíná. První den a už bloudím...to mám za to, že se rouhám, jak mi to hezky a hladce ubíhá.

No snad se zase nevrátím do Putimi jako ten Švejk?

Nakonec se k rybníku dostanu jinou cestou a místo po naučné stezce jdu po asfaltce. Leje ze mě jako z voľa, batoh je těžký jako kráva a boty tlačí.

Dostal jsem totiž úžasný nápad.

Pořídil jsem si na cestu novou obuv a teď ji tu v potu tváře rozšlapuju.

Za blbost se platí otláčeninami, potem a krví...

Došel jsem do Ražic.

Ale tahle vesnická idyla Jindřicha Šimona Baara vypadá trochu jinak, než jsem si představoval. Kopcovitá vesnice moderního ražení, nikde nic a už je odpoledne.

Co budu dělat?

Koupím si něco k jídlu a půjdu do lesa?

Je tu večerka a před ní posezení. Kupuju si chleba a pivo a dívám se, jak na obzoru stoupá černý dým. Prý hoří kdesi v Zátaví, dozvídám se od místních usedlíků, kteří sedí pod slunečníkem před večerkou a vedou banální řeči o sousedech a televizi.

Mám za sebou asi patnáct kilometrů.

Nakonec dojdou na kraj lesa nad obcí, rozložím plachtu, sednu si a chvíli přemýšlím. Pak napíšu zápis do deníku a vytáhnu jen spacák. Je teplo. Dny jsou ještě dlouhé a trvá, než přijde tma.

Naladím rádio a usínám v lese kousek od silnice na Drahonice.

Viděl jsem krásný Písek a legendární Putim.

Zítra půjdu dál.

Třeba se vyhnu Ražicům a zkrátím si to lesem.

Ale to až zítra...

Dobrou noc.

Obrázek 2: Švejkova socha před kamenným mostem v Putimi

Obrázek 1: Pohled na Putimské domky a říčku Blanici z kamenného mostu

Den 2

Ražice – Sudoměř – Kestřany - Dobruška

Ranní probuzení v lese je krásné...

V noci bylo takové teplo, že jsem spal pod rozepnutým spacákem a ráno se probudil o dva metry níž pod plachtou. Byla trochu z kopce a já po ní v noci jednoduše sjel.

Provedl jsem ranní hygienu, sbalil věci a vyrazil po lesní cestě. Asi po třech stech metrech mě čekalo překvapení v podobě elektrického ohradníku a pastviny pro dobytek.

Takže se musím otočit a vzít to zpátky přes Ražice a po asfaltce směrem k Sudoměři.

Někde v půli cesty jsem narazil na svoji včera ztracenou zelenou turistickou značku!

Tentokrát pečlivě sleduju značení a za chvíli stojím před mohutnou Žižkovou mohylou. Nasnídám se – chleba s paštikou – a zavolám dětem, jak si užívají prázdniny u babičky na chalupě.

Pak si čtu o tom, jak tu Žižka roku 1420 poprvé slavně zvítězil a přemohl křižáckou přesilu.

Jenže na mě jde přesila úplně jiného ražení...

Hledám diskrétní místo v lese a lovím potřeby papírového charakteru.

Inu, vandr je vandr a první křest lesní toalety je neodkladný.

Spokojený a lehčí studuju mapu a rozhoduju o dalším směru. Je to kousek do Sudoměře, kde slibují chutné zákusky a kávu.

Hmmmmm.

Jenže já potřebuju na druhou stranu.

A tak jdu do Lhoty u Kestřan a nechávám si zajít chuť.

„Jak ten Žižka mohl dojít z Plzně sem za dva dny?!“ přemýšlím, zatímco po zelené přicházím do Lhoty.

Nacházím poštovní schránku a házím do ní pohledy pro děti – jeden na chalupu, druhý na tábor. Potkám skupinku dětí s panem učitelem.

To se dneska nevidí! Mužský vzor pro děti, urostlý a sympatický.

Chválí mě, že ještě používám pohledy a poštovní schránku.

To ještě neviděl moji starou dobrou Nokii 6300. 😊

Jdu dál, přes most přes zlatonosnou řeku Otavu, kde se první víkend v srpnu konají slavnosti.

To by se líbilo dětem...

Je tu i tábor přímo u řeky.

Dojdu do městečka a v místním Coopu si koupím vodu. Posvačím na lavičce před obchodem a pokecám s příjemným mladíkem, který si tu odbývá pracovní pauzu – cigárem a Gambrinusem.

Okouknu zámek, vyfotím si čápy na komíně a vydám se do kopce po silnici na Dobeč.

Projdu kolem zemědělského družstva, kde mě sledují malá telátka, a pak už se cestou rozplývám nad tou nádherou.

Pole. Louky. Lesy. Rybníčky.

Modrá obloha.

Vzdálené kopce, do kterých se rozbíhají bílé beránky všemi směry.

Kraj tvořený žulou, pískem a vodou.

To je to podloží, které tvoří i mě. To jsou moje elementy.

Chráněné rybníky poskytují útočiště vodním ptákům a jejich zpěv je hudbou lahodící mému jedinému slyšícímu uchu.

Právě mám zalehlé už pár měsíců, a proto je pro mě těžké být denně vystaven hlukové bariéře města a jedním uchem lovit a dekodovat ruch, hluk a slova.

Jsem z toho unavený.

Ale má to i jednu výhodu.

Když nechci slyšet třeba srnce, kteří se večer svolávají svým bekáním – tak nádherné zvíře a TENHLE zvuk v hrdle? Bože, ty máš dost zvrácený humor... –, lehnu si na slyšící levé ucho a je mi jedno, co se kde děje.

Je to moje tajná zbraň.

„No, to bych nemohl jen tak spát v lese...,“ říkají mi občas lidé.

Já můžu.

Za těchto úvah dojdu do obce Dobev.

Pěkná obec. Pěkná děvčata.

Koupím si chlebiček a Platana a pak pokračuju dál.

A najednou co nevidím?

OKRES STRAKONICE.

Moment.

To bude nějaký renonc...

No samozřejmě.

ZASE VOBRÁCENĚ!

Já mám takový pocit, že pokaždé, když se začnu kochat tím, jak mi to krásně a hladce jde, přijde něco podobného.

Takže se otočím, jdu po silnici zpátky, a protože už jsem lehce unavený, hodím si dvacet ve stínu lip na dětském hřišti.

Pak konečně najdu žlutou turistickou značku a stoupám do poctivého krpálu v děsném vedru směrem ke Stašovskému rybníku.

Cestou naberu vodu ve studánce, odpočívám a funím.

A nakonec dojdu na rozcestí.

A co nevidím?

Kemp!

Takže dneska je to jasné.

Balím...

Teda rozbaluju!

Natáhnu se na plachtu před stanem a dám si dvacet. Nějak mě to dneska zmohlo.

Pak si posedím u stánku, dám si pivo, pozoruju cvrkot a nakonec si hraju se dvěma neposedy, malými kluky ve věku tří a pěti let.

Paní říká, že jim chybí táta...

Obrázek 3: Rozcestník v lese - 0,5 km do kempu

Den 3

Stašov – Brloh - Milavý

Spal jsem jako ty děti.

Sbalil jsem si věci, provedl ranní hygienu, dotočil vodu, rozloučil se s klukama a vyrazil po červené turistické.

Asi kilometr od kempu jsem zjistil, že jsem tam nechal mapu!

Doprkýnka...

Co teď?

Zbýval mi na ní stejně už jen poslední kus, nějakých pět kilometrů, než navážu na další mapu.

Takže si teď musím dávat sakramentskej pozor.

Alespoň nebudu mít čas myslet na blbosti.

Jenže i tak jsem se musel dvakrát vracet, protože mi cesta pokaždé někam utekla.

Došel jsem do vesničky Brhloh, která navzdory svému poněkud nepořádek asociujícím názvu působila malebně. Potkal jsem tam prima pána. Stěžoval si na sucho.

Já ho naopak potěšil zprávou, že v Sudetech pořád prší a že si tady na jihu užívám teplo a sucho.

Čekalo mě další stoupání po červené a nakonec jsem došel na kopec, na rozcestí „Na Pastvišťku“.

A tam na mě dolehla únava.

A jak by ne.

Vždyt jsem ještě nesnídal.

Dal jsem si chleba, pak se natáhl v lese na plachtu a dopřál si šlofíka.

Je devěťadvacet stupňů.

Dopil jsem vodu.

Ale mám jednu dobrou zprávu – navázal jsem na novou mapu.

A už ho vidím.

Velký rybník Milavy.

A restauraci.

Poprosím o vodu.

A oni mají i jídlo.

Tak si dám polévku, oběd a pivo.

A mám jasno.

Ztěžkly mi nohy a nikam se mi nechce.

Dneska jsem toho moc neušel, ale zítra už budu v Sedlici u tety. Podívám se, je tu kolem hodně kempů, takže se někde ubytuju.

Ubytování v kempu je dobrý nápad.

Mají tu sprchu, takže se alespoň pořádně umeju a dám si něco k večeři.

Vykoupal jsem se i v rybníku. Vody v něm chybělo hodně, ale byla příjemná.

Pak už jen odpočívám.

Tělo si musí na zátěž zvyknout.

Nohy bolí, ramena taky. Boky mám odřené.

Ale právě tohle jsem chtěl.

Zažít lehký diskomfort, který člověka donutí přehodnotit životní priority. Osahat si vlastní limity.

Vloni jsem to dokázal. Teď jde jen o to zase si zvyknout.

Vytahat ze sebe tíhu města a vyměnit ji za zážitky. Za pocit hrdosti na sebe samého.

Že si dokážu poradit.

Že si užívám krásný kraj, prima lidi.

A že jsem vlastně docela fajn kluk.

Zavolał jsem tetě, že zítra dorazím.

Večer si užívám hudbu ze staříčkého MP3 přehrávače, kterému jsem před cestou vyměnil baterii. Stála mě na AliExpressu 180 korun a výměnu jsem měl hotovou za minutu.

Moje elektrotechnická praxe z průmyslovky je přece jen k něčemu.

Skladby z přehrávače občas doplňuju vlastními basovými tóny.

Obědová čočka totiž umí divy...

Tak zase zítra. 😊

Den 4

Sedlice – Mužetice – Škvořetice – Blatná - Hajany

Probouzím se ve stanu v kempu. Je asi sedm hodin ráno.

Tyhle vandry mi vracejí biorytmus do přirozené polohy. Večer jdu v deset unavený spát a ráno se probouzím poměrně brzy a odpočatý. Jako bych vstával spolu s přírodou. Jako vstávali naši předci.

Žádná televize, žádné modré světlo obrazovek a displejů.

Ani táborák tu včera nikdo neměl.

Zpívá se ještě vůbec u táboráku?

Za mých pobytů u rybníka to byla skoro nezbytnost. Vždycky jsme se těšili na večer, až si zazpíváme ty známé písně o bedně od whisky, o šalupě My Grave ztroskotané pod místem se třemi kříži, o rozmláceném kostele a rozhovoru s andělem, o postávání u stánků na levnou krásu, o ovečce, která už má dávno spát, nebo o jižní eskadroně, ze které nezbyl ani jeden muž...

Obrázek 4: Vyhlídka na rybník Milavy

Tyhle myšlenky mi zpříjemnily balení stanu a plachty do batohu. Hodil jsem si ho na záda jako vojenský padák a vyrazil kolem rybníka Milavy směrem k Sedlici.

Cestou mě zaujal opuštěný areál pionýrského tábora.

Kdysi určitě býval plný dětí, jejich křiku, radosti a her. Jak jsem později zjistil, jezdily sem děti horníků z Příbrami a ještě na začátku nového tisíciletí tábor využíval Sokol.

Teď tu jen stojí a tiše vypráví o zašlé slávě a dětské radosti.

Zavolał jsem „tete“, že dnes dorazím. Říkala, že mě ráda uvidí.

Za těchto myšlenek jsem po červené turistické, kolem kravína, došel do Sedlice.

Byla sobota dopoledne, takže jsem v místním Coopu ještě stačil doplnit zásoby. Pečivo, paštiky.

Pak jsem se zastavil v místní pražírně a dal si kafe a dortík.

Prokládám požitek a džinu. 😊

Zašel jsem ke kostelu a navštívil místní hřbitov.

Po chvíli jsem našel i rodinný hrob.

Sejmul jsem svůj poutnický klobouk a chvíli jen stál.

V koruně mohutné lípy foukal větřík a šumění listů mi připomínalo pomíjivost našich životů, která tu přede mnou dostávala pevnou podobu žulového masivu s nápisem:

Rodina Maňhalova z Mužetic.

Byl to okamžik posvátný. Téměř meditativní.

Měl jsem ještě trochu času, a tak jsem došel na konec obce a na vlakové zastávce posvačil. Pak jsem se vrátil zpátky a zazvonil na zvonek na adrese, kterou mi poslala moje sestřenka – moje pravá ruka při hledání předků a neocenitelný zdroj rodinných informací.

Její dědeček byl bratrem mého dědy.

Ona i její manžel byli velice příjemní a milí a povídali jsme si snad dvě hodiny. Probrali jsme příbuzenstvo, rodinné vazby i život.

Žijí na pěkném místě.

Jenže já musel vyrazit dál.

Do vedlejší vsi.

Prohlédnout si rodný dům dědy a projít obec, kde se začínal jeho život.

Srdečně jsme se rozloučili a slíbili si, že se příští rok potkáme na dalším rodinném setkání.

Ještě jsem se zastavil v místním hotelu na polévku a Birell a velmi rád se nechal obsloužit krásnou dcerou samotného pana majitele.

Pak už jsem stoupal do kopce po zelené turistické vedoucí lesem. Po staré cestě do Mužetic.

Ještě jednou jsem se ohlédl.

Sedlice ležela pode mnou jako na dlani.

Krásné městečko s tradicí krajky a spoustou milých lidí. Nádherné počasí celou scénérii ještě podtrhovalo: modrá obloha, klidně plující bílé beránky odrážející se v rybnících a zvlněné kopce někde v pozadí.

Kraj mých předků.

Při pohledu na něj jsem se vůbec nedivil, proč tu tak rádi žili.

Jako by něco z toho, co kdysi viděly jejich oči, přešlo i do mého pohledu na svět. Připadal jsem si, jako bych na chvíli viděl jejich očima a cítil něco z toho, co cítili oni.

Význam slova **DOMOV**.

Došel jsem do Mužetic a obešel celou ves.

Našel jsem i dům, ve kterém se narodil děda. Nikdo tam ale nebyl.

Pak jsem se zastavil u pomníku padlých mužetických mužů a smekl klobouk. Ostatně jako u každého podobného pomníčku, kolem kterého na svých cestách procházím.

Tichá a pokorná vzpomínka na padlé syny, otce a bratry.

Alois Maňhal. Osmnáctiletý mladík, bratr mého dědy, který zemřel ještě předtím, než se děda narodil...

Čest vám a děkujeme..." řeknu.

Stejně jako u každého křížku řeknu:

„Pochválen buď..."

Pak jsem si sedl k rybníčku.

A jen seděl.

Smuteční vrba se lehce pohupovala ve větru, po hladině pluly kachny a občas se mrskla ryba. Další tichý, téměř posvátný okamžik, který narušilo jen projíždějící auto nebo psí štěkot.

Tady sedávali naši předkové.

Seděli, pozorovali, povídali si.

A někdy možná jen mlčeli.

Také jsem mlčel.

A pak si řekl:

„Fajn. Tak jsem tady. A co teď? Co dál?“

A tak jsem prostě šel dál.

Jako bych uzavřel nějaký historický kruh.

Teď je čas posunout se zase někam dál.

Vyrazil jsem kolem Mužetického vrchu do Škvořetic. Mapa slibovala hospodu a já bych se rád osvěžil.

Došel jsem tam kolem nádherné vyhlídky do kraje.

Jenže hospoda měla dovolenou.

Zavřeno.

Nahoře v sále se konala nějaká rodinná oslava, a tak jsem alespoň poprosil o vodu.

A dostal jsem i zákusek.

Nejsou ti lidé úžasní?

Pak jsem zase šlapal dál.

Pacelice. Buzice.

Malé, téměř prázdné vesničky.

Slunce se pomalu chystalo namočit si břicho v soustavě rybníků a já se blížil k Blatné.

Došel jsem až na náměstí a v místní pizzerii si dal pořádnou večeři. Zapnul jsem chytráka, připojil se na Wi-Fi a telefon málem vybuchl pod přívalem zpráv, e-mailů a notifikací.

Tak zase vítěj v civilizaci.

S plným žaludkem jsem studoval mapu a hledal, kde dnes složím hlavu.

Kemp nikde.

Rozhodnutí je jasné.

Musím do lesa za město, někam ve směru zítřejší cesty.

Do Hajan.

Před nádražím mi milá slečna servírka pomohla najít správný směr. Do Hajan jsem se chystal a, popravdě řečeno, už jsem se tam docela těšil.

V nohách jsem měl něco přes dvacet kilometrů.

Opouštěl jsem město. Prvorepublikovou zástavbu vystřídaly průmyslové areály a připravovaná infrastruktura pro novou výstavbu. Pak už jsem šel po silnici, svítil si baterkou a hledal nejbližší odbočku do lesa.

Po chvíli jsem ji našel.

Někde v dálce stála bílá dodávka s otevřenými zadními dveřmi.

Jasně.

Vrak.

Opuštěná a vybrakovaná dodávka kdesi za městem.

Jdu tmou kolem, baterkou svítím jen minimálně, abych nerušil zvěř, když se najednou ozve:

„Dobry večer!“

Ve mně hrklo, jako kdyby na mě strašlivý loupežník Sarka Farka zařval:

„Ruce vzhůru!“

U auta ale stál mladý muž a kouřil, zatímco jeho dívka seděla uvnitř a brouzdala mobilem.

Žádní loupežníci.

Mladí cestovatelé ze Slezské Harty, kteří objíždějí svět ve své minidodávce.

Pán mi nabídl německé pivo v plechovce a skoro hodinu jsme si povídali o cestách, putování, místech, životě a lidech.

Pak jsme si popřáli dobrou noc a šťastnou cestu.

A ještě jsem dostal tip na báječnou koupačku v jezírku hned pod cestou.

Zašel jsem do lesa, rozložil plachtu pod duby, zalezl do spacáku a spal jako Martin Kabát v Čertově mlýně.

Dneska to byl dlouhý den.

A dlouhá cesta.

Šel jsem prostě...

do Hajan.

Obrázek 5: Šťastný poutník na cestě

Obrázek 6: Podvečerní jihočeská idyla

Obrázek 8: Mužetice

Obrázek 7: Pohled směrem k Sedlci

Den 5

Hajany – Lnáře – Kasejovice - Nepomuk

Spal jsem přikrytý plachtou a celou noc někde štěkal pes.

Využil jsem tedy výhody svého zalehlého ucha...

Jenže co to?

Já slyším i bekání srnců?

Že mi tady v lese zrovna odlehlo? Teď, když to potřebuju?

Ráno mě probudily zvuky nákladáků a stavebních strojů.

No jasně. Vždyť jsem hned vedle lomu a staví se tu nové domy.

Industriální poezie a můj ranní budíček.

Je půl osmé. Sbalím se a vyrážím.

Kam dnes?

No přece do Hajan!

Šel jsem po silnici a došel do krásné vesničky, odkud jsem měl Blatnou jako na dlani. Mrzí mě, že jsem městem jen prošel a vlastně z něj moc neviděl.

Ale já se sem vrátím...

Dál pokračuju po silnici, kudy vede cyklostezka.

A hele – modrá turistická!

To půjdu radši po ní.

Tchořovice.

Sejdu do vsi, je tam přejezd a za ním megasilnice první třídy číslo 20.

„Doprdele práce.“

Do Lnářů musím po silnici, protože jinudy to nejde. Projíždějící osobáky i kamiony jsou hodně nepříjemné, naštěstí jde jen o necelé tři kilometry.

Pak konečně zahnu ke klášteru.

Tam, kde bývali dříve mniši, jsou dnes blázni.

A vedle stojí krásný monumentální kostel. Opuštěný. Nikdo ho nechce.

Ztratili jsme Boha, a tak blázníme.

Sejdu k zámku a posnídám na lavičce u rybníka. Pak se zajdu podívat na zámecké nádvoří. Je nádherné.

Je tu kavárna.

A muzeum koček.

Na to mě upozornil poutač už před zámkem.

Tam musím.

Dcera miluje kočky, takže jí musím koupit pohled a poslat ho!

Paní v muzeu je úžasná. Povídáme si, pohlídá mi krosnu a já si můžu v klidu projít expozici. Pak si v kavárně dám kávu, napíšu pohledy a doplním do deníku další kus cesty.

„A já šel, šel dál, bejby, kam mě Pánbůh zval...“

Zpívám si cestou do Kasejovic.

Kasejovice působí trochu zanedbaněji, ale je tu milá a útulná pizzerie s domácí pizzou. Dám se do řeči s příjemným personálem a za svoji poutí sklízím obdiv.

„Je to takové moje malé osobní Santiago,“ napadne mě.

Nasadím krosnu, klobouk a vyrazím do kopců po Svatojakubské poutní stezce.

Do kopce.

Z kopce.

Lesem.

Cestami kolem rybníků.

Vlastně ani nevím, jak dlouho a kudy přesně jsem šel.

Jsem hodně unavený, ale mám před sebou jasnou vidinu:

Dnes musím dojít do Nepomuku.

A pak to začne.

Průmyslové komplexy.

Nádraží.

Že bych šel na vlak?

Večerky, lokály a existence – všechno jaksi podivné.

Městský prstenec zoufalství, prázdnoty a zombíků.

A potom, jako když luskněš prsty, se všechno změní.

Předměstí.

Domky.

Zahrady s bazény. Někde Mercedesy, jinde Felicie.

Velký klášterní park.

Kopec Zelená hora.

Poliklinika, sportoviště a pak kruhový objezd s nápisem **CENTRUM**.

Cesta dolů.

A najednou přede mnou stojí obrovský kostel svatého Jana Nepomuckého.

Nepomucké náměstí.

Dorazil jsem!

V nohách mám třicet kilometrů.

A na náměstí Švejkova hospoda.

Žízeň!

Hlad!

První plzeňské jen zasyčí.

Druhé ochladí.

A třetí pohladí.

A ta svíčková!

Takovou jsem neměl snad dvacet let.

Co teď?

Nohy mi ztěžkly a nikam se mi nechce.

Není už čas udělat si pěkný večer v pohodlí?

Ptám se, jestli je v hotelu, jehož je hospoda součástí, volný pokoj.

Není.

Ale dostávám tip.

Hned vedle je pivovar Zlatá kráva a nabízejí ubytování.

Ať mají volno...

Mají!

Je to pivní hotel s wellness a saunou.

Je mi jedno, co to stojí.

Potřebuju koupel.

Potřebuju dobít přístroje.

A hlavně potřebuju dobít sebe.

Na pokoj dostávám malý soudek piva.

Je dobré.

Vysprchuju se, vyperu si oblečení a lehnu na postel.

Smyl jsem ze sebe prach cesty i kus únavy.

Mám na sobě jen plavky a triko a bos zvědavě nakouknu do vedlejších dveří.

Pivní bar.

A skutečně.

O patro níž pípa a ochutnávka místního sortimentu.

Ochutnám jedno pivo a pochválím servírku za skvělý hudební výběr.

Je to její výběr.

Pak vyjdu ven.

Sedí tam trojice mladíků.

„Prosím vás, můžeme se vás na něco zeptat?“ osloví mě jeden z nich, patrně vůdce party.

„Jasně.“

„Vy jste buď blázen, nebo milionář.“

Nejdřív nechápu.

Pak se na sebe podívám jejich očima.

Bos.

V plavkách.

Ve vytahaném triku.

Jen s ledvinkou kolem pasu.

Tak jim vysvětlím, že jsem dnes ušel třicet kilometrů s batohem a moje oblečení právě schne na parapetu v okně.

Zasmějí se.

A já si k nim přisednu.

Trojice kluků asi o deset let mladších.

Taková apoštolská trojice – Petr, Lukáš a Tomáš.

Kecáme o životě, cestách, holkách, ženách a manželkách.

Moje poutnická image jim imponovala – „Z toho musí padat ženský na kolena...“. Mě se to zatím nestalo.

Ani jeden z nás to doma nemá úplně ideální.

Možná i proto jsme všichni vyrazili na cestu.

A možná právě proto si tak dobře rozumíme.

Pivo teče proudem.

Nakonec přijde čas se rozloučit.

Vracím se dovnitř a začnu bloudit hotelovým komplexem, protože nemůžu najít svůj zastrčený pokoj.

To už je skoro tradice.

Nakonec ho přece jen najdu a padnu na postel jako podtatý.

Na zdi visí lebka s kravskými rohy.

V rohu čeká soudek, ze kterého jsem sotva upil.

Ale je mi to jedno.

Mám v nohách třicet kilometrů.

A došel jsem tam, kam jsem původně plánoval.

Zítřka se rozhodnu, kam dál...

Obrázek 9: A je sbaleno...Můžu opět vyrazit

Obrázek 10: Náměstí v Nepomuku

Obrázek 11: Nádvoří zámku Lnář

Den 6

Nepomuk – Žinkovy – Měčín - Švihov

Probudil jsem se a tělo i hlava se okamžitě přihlásily o slovo.

Dal jsem si snídani, rozloučil se s apoštolskou trojicí a zamířil do wellness.

To mě dostalo zpátky do formy.

Dnes mám v plánu dojít do Žinkov a potom směřem na Letiny. Žádnou divočinu. Je vedro a mám kočku.

Odřené paty.

A tak vyrazím s odřenými patami přes Krvavý most. Je tam krásný citát z roku 992 připisovaný svatému Vojtěchovi:

Nevracej se stále

k příběhům bolavým.

Už je čas jít dále

s obrazem věčně svým.

Přeješ si štěstí mít?

Tak pohlad' mysl svou.

Ted' pomůže Ti smýt

bolavou chvíli Tvou.

Pak už zase bloudím kopřivami a skoro si vysekávám cestu.

Jdu po červené.

Vytahuju poslední mapu, kterou mám.

Už čtvrtou?

Značky se hledají těžko. Tudy fakt dlouho nikdo nešel.

Porovnávám mapu s terénem.

Hele, šipka doleva.

Tak jdu...

A po dvou kilometrech zjišťuju:

ZASE VOBRÁCENĚ!

Seru na to.

Kam teď?

Na Švihov, nebo na Přestice?

Vrátit se do kopce se mi nechce, takže půjdu radši na jih.

Jsem někde na rozhraní a nikde ani živáčka.

Nakonec dojdu do Žinkov.

Paní v informačním středisku poprosím o vodu. Piju a potím obě trika na střídačku. Hospoda na návsi nefunguje, takže zamířím k zámku, kde mapa slibuje občerstvení.

Dám si polévku, Birell, kafe a hranolky.

A studuju mapu.

Přijde slečna servírka.

„Jé, vy máte mapu? A to jdete jen tak pěšky s batohem? To já obdivuju... To vám musím ruku podat.“

Mohla na mně oči nechat a slova svatého Petra o tom, že mi budou ženy padat k nohám, mi rezonují hlavou.

Holka by se ode mě snad neodlepila.

Tak se ptám:

„Prý je tu kousek kemp. Nevíte, jestli funguje?“

Zamrká velkýma tmavýma očima.

„No jasně, že funguje!“

Nefungoval.

Změnil se majitel.

A já jsem najednou o tři kilometry dál a úplně jiným směrem, než jsem chtěl.

Vedro.

Mrtvo.

A jen samé silnice.

„To máš, dobrodruhu, za to včerejší hýření,“ ozve se vnitřní hlas.

Nevím, jestli je to ego, nebo svědomí.

Vojovice.

Radochovy.
Partoltice.
Kousek před Petrovicemi je našťěstí koupací nádrž.
Vyplaším srnce.
Normálně mě neviděl.
Ale musel mě cítit.
Já teda sebe cítím ažaž.
Poučení pro příště?
Víc ponožek. Víc triček. Rozchozené boty.
A neholit si pytlík.
Jsem totiž odřený nejen na patách.
Koupel mě osvěžila a trochu dobila.
A zase dál.
Po asfaltkách.
Na konci Bíluk prodávají děti svoje výrobky. Koupím si od nich obrázky a poprosím o vodu.
Zapovídám se s jejich maminkou.
Prý jsem první člověk, který tudy dnes prošel.
Děti mají radost ze čtyřiceti korun, které jsem jim dal.
Do Měčína už je to jen kousek.
Tam bude hospoda.
Najím se.
Osvěžím.
A pak někam zalezu do lesa.
Dojdu tam.
A na dveřích:
Z TECHNICKÝCH DŮVODŮ DNES ZAVŘENO.
„Kurvááááá!“

Co jsem komu provedl?
Ramena otlačená.
Boky otlačené.
Paty odřené.
Kam teď?
Vrátit se do Přestic?
Švihov?
Klatovy?
Volím modrou na Švihov.
Jdu vesničkami.
Malinec.
Mečkov.
Hráz.
Je čas zpráv.
Nikde ani noha.
O hospodách nemluvě.
Ta na Hrázi, která bývala mekkou všech vandrovníků, je už dva roky zavřená.
Melu z posledního.
Jdu po modré lesem a pak prostě uhnu vlevo.
A svalím se do trávy.
Rozložím plachtu, vytáhnu vařič a uvařím si jídlo.
Dneska se spí tady.
V lese nad Švihovem.
Oblohu pořád křížuje velké nákladní letadlo.
Systematicky.
Jako by skenovalo terén.
Já se najím, lehnu si, pustím Vltavu, kde zrovna běží pořad o vodě, a pozoruju vycházející hvězdy.

Nedaleko bekají srnci, dokud se konečně nesvolají a neodejdou se pást.
A já se jdu pást s ostatními ovečkami.
Do říše snů.
Dobrou noc...

Den 7

Švihov - Klatovy

Spánek regeneruje.

A spánek v lese obzvlášť.

Borovice, duby a jasany hlídaly oblohu nade mnou. Sbalil jsem spacák, složil plachtu a vyrazil dál po modré.

Je ráno a za hodinku jsem ve Švihově.

V osm sedím na náměstí ve stínu stromu, jím snídani koupenu v místním Coopu a obhlížím si slavnou tvrz, kde se točila Popelka.

Pak vyrazím po modré směrem na Klatovy.

Jdu zpátky přes most přes Úhlavu, podél silnice až k nádraží a pak už – hádejte kam?

Do kurevsky strmého kopce.

Na modré turistické u Kamýcké skály vyplaším stádo daňků.

Dívají se na mě skoro stejně překvapeně jako já na ně.

Asi se diví, že tudy vůbec někdo chodí.

Sestupuju k osadě Vosí a v dálce už vidím siluetu Klatov.

Vzpomenu si na toho kluka ze Slezské Harty.

„Zajdi si v Klatovech do kostela na mumie.“

A já mu tehdy odpověděl, že tak daleko nedojdu.

Tak už se blížím.

Tady už na člověka pomalu dýchne Klostermann.

Je dusno a já už jen mechanicky jdu.

Dojdu do Štěpánovic, sednu si na autobusovou zastávku a opřu se. Vedle po silnici E53 projíždí jedno auto za druhým.

A já normálně usnu.

Vyčerpáním.

Jako by mělo sprchnout. Tlak jde dolů a můj vnitřní barometr to zase zaznamenává naprosto spolehlivě.

Mám v sobě meteostanici.

Pak mě čeká ještě jeden výšlap do kopce.

A potom už jen sestup.

A já, úplně hotov, dojdu do Klatov.

Myslím, že jsem opravdu došel.

Kolem průmyslových areálů, kolem nádraží a potom až do historického centra města.

A najednou vidím spásný nápis:

PENZION.

Neváhám ani vteřinu.

Beru za kliku.

Mám pokoj.

Sprchu.

WC.

Odpočinu si a pak vyrazím na jídlo.

Projdu si město a pozoruju, jak se zvedá vítr.

Pak začne pršet.

Sedím u piva a poslouchám déšť venku.

Když se vrátím na pokoj, pustím si *Prayers for Rain* od The Cure.

Nemohl jsem vybrat lépe.

Usnu.

Ve tři ráno se ale probudím a už nemůžu zabrat.

Převaluju se v posteli a spánek nikde.

Zaberu až někdy nad ránem.

A spím skoro do devíti.

Den 8

Klatovy – Plzeň - Praha

Probouzím se do krásného dne.

Slunce svítí a je příjemných pětadvacet stupňů.

Dám si ještě jednu sprchu, když už je v ceně, a pak si naposledy projdu centrum města. Zajdu na snídani a prohlédnu si výstavu místních umělců.

Z pohledu odpočatého poutníka hodnotím Klatovy jako tuze krásné město.

Dám si kávu, zákusek a při tom napíšu pohledy.

Je tu čisto, upraveno.

A lidé?

Zase naprosto skvělí.

Pomalu se vydávám na nádraží. To je právě v rekonstrukci a opravuje se i trať, takže mě čeká náhradní autobusová doprava.

V Plzni přeseďmám na vlak a za něco málo přes hodinu už jsem v Praze na hlaváku.

Ještě se projdu Prahou a pak zamířím do Stodůlek, do Megaknih.

Čekají tam na mě tři turistické mapy, které jsem stihl projít dřív, než vůbec dorazily na prodejnu.

Tak se se slečnou domluvím na jejich vrácení.

Docela pěkná tečka za putováním.

Pak se ještě zastavím v místní kuželárně na pivo a pomůžu jednomu mladíkovi ošetřit poraněnou nohu.

Večer konečně dorazím do bytu.

Všechno oblečení letí do pračky.

Já do vany.

A potom do postele.

Klidně bych šel ještě dál.

Klatovy jsou vlastně vstupní branou Šumavy a já už mám v hlavě další trasu:

Klatovy – Velhartice – Sušice – Horažďovice – Strakonice...

Doufám, že zase brzy vyrazím.

Závěr

Chtěl bych poděkovat svému tělu, že to celé tak skvěle zvládlo.

Podle propočtů na Mapy.com jsem za sedm dní nachodil asi sto padesát kilometrů.

Stokrát jsem se proklínal, co jsem si to zase vymyslel.

Stokrát jsem nadával, že jsem zabloudil.

Stokrát si říkal, že s tím končím.

A stokrát děkoval Bohu za to, že můžu vidět tu nádheru.

Vidět.

Prožívat.

Žít.

Jak nádherný kus naší země jsem prošel.

Pole, louky, lesy a rybníky. Ladné oblíny Písecka, které postupně vystřídaly ostřejší kopce Klatovska a ubývající vodní hladiny.

Ale když to moje duše vidí, tak jhne.

Lesy, které ze mě vytahují negativní energii a zároveň mě dobíjejí – i když do kopce funím pod těžkým batohem.

Kolik jsem viděl srnek, zajíců a ptáků.

Dokonce i ty daňky.

Lidí jsem v lesích skoro žádné nepotkal.

Silnice jsou zato plné aut a lidí zavřených uvnitř nich.

Ale lidé, které jsem skutečně potkal, s nimiž jsem si popovídal nebo je požádal o vodu, byli skvělí.

Jestli nám vnější svět opravdu zrcadlí ten vnitřní, pak jsem snad na těch pár dní byl jako báseň českého krajináře.

Všechny ty momentky.

Drobné obrazy.

Skryté detaily.

Za všechny jsem děkoval.

Je mi tenhle kraj blízký.
Je mi tu dobře.
Souzním s krajinou i s lidmi.
Možná za to může ta žula, která je pod tím vším.
A hlavně voda.
Potůčky.
Říčky.
Rybníky.
Prostě jsem se týden kochal.
A zvláštní je, že já už vlastně dávno vím, kde je mi dobře.
Proto mě to táhlo sem.
Na jih.
Dal jsem se tu dohromady.
Tělesně i duševně.
Tělo si zvyklo na zátěž.
Hlava na samotu.
Našel jsem znovu svůj vnitřní klid.
A svoji sílu.
Teď se budu muset hodně snažit, abych si je udržel.
Protože už vím, co mi dělá dobře.
A musím si to uhájit.
Pocit, že někam patřím, a pocit, že jsem milován.
To je pro mě domov.
Ještě přesně nevím, kde je.
Ani s kým.
Ale něco z něj si nosím uvnitř sebe.
A to, co mám v sobě, můžu dávat i druhým.
Být laskavý k sobě i k ostatním.

Být radostný.

Žádná velká věda.

Možná právě proto žijeme.

Abychom tu něco vytvořili pro ostatní.

A já dokážu tvořit krásný prostor, když je dobře i mně.

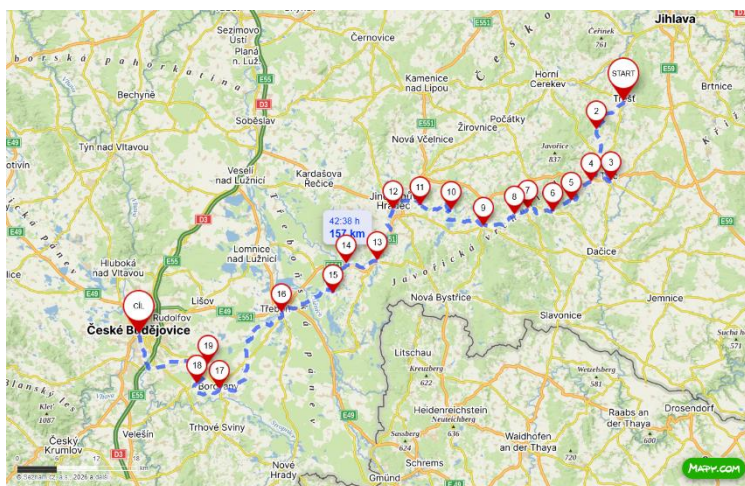
*Za trochu lásky šel bych světa kraj,
šel s hlavou odkrytou a šel bych bosý,
šel v ledu – ale v duši věčný máj,
šel vichřicí – však slyšel zpívat kosy,
šel pouští – a měl v srdci perly rosy.
Za trochu lásky šel bych světa kraj,
jak ten, kdo zpívá u dveří a prosí.*

Jaroslav Vrchlický

PUTOVÁNÍ DRUHÉ

POSLUŠNĚ HLÁSÍM, ŽE JSEM OPĚT ZDE ANEB NAŠE SRPNOVÁ BUDĚJOVICKÁ ANABÁZE

(3. – 12. 8. 2026)

Předmluva

Když jsem se vrátil z posledního vandru a vtipkoval o Putimi a Švejkovi, Karel se na mě nechápavě podíval.

„A to's nedošel do Budějic?“

„No... nedošel,“ přiznal jsem.

„Víš co? Tak já půjdu příště s tebou.“

Inu — vzal jsem ho za slovo. Hned za měsíc.

Sbalil jsem si svůj batoh. Karel měl jen malý batůžek.

„Vezmeme i Leiu?“ ptám se s nadějí v hlase, že budu mít sličný doprovod.

„Tůdle. Žádný baby. Tohle bude chlapský Santiago!“ rozhodl Karel.

„Jak chceš,“ říkám uražen tím, že mi zakázal vzít si s sebou holku.

„Ještě budeš škemrat, ať se vrátíme,“ zašklebím se pomstychtivě.

Den 1

Třešť – Roštejn - Telč

Sedli jsme v Praze na autobus a o dvě a půl hodiny později jsme vystoupili v Třešti na náměstí. Stejná cesta jako loni. Dokonce je tu i stejná práce na silnici u Pelhřimova. Porozhlédli jsme se na náměstí a já hledal informační centrum. Bylo tam zrovna i slavné muzeum betlémů – tam prostě musím zajít.

Měli jsme prohlídku sami pro sebe. Obdivovali jsem zručnost, um, fantazii a dovednost řezbářů i těch, kteří připravili celou scénérii. Každá figurka je unikátní, ať ta barvená, či nebarvená.

V malé místnůstce hned vedle muzea místní betlémář zrovna vyřezával figurky, tak jsem se s ním dal do řeči a okoukával fígle. A on mě některé naučil. Ještě jsem si od něj koupil řezbářský nůž a dostal dvě šablony.

„Mladýmu to taky docela jde,“ pochválil mě Karel. Jenže já jsem rád, když udělám jednu figurku za rok.

„To je vedro. Nezajdem na pivko?“ remcal, protože bylo fakt vedro.

„Kdepak, milý Kájo. Jsme na vandru. To si musíš zasloužit!“

Tak jsme šlapali. Ale ono bylo opravdu vedro. Vydrápali jsme se na kopec, na němž stojí hrad Roštejn. „Budou tam roštěnky a pivo“ doufá Karel. Ale marně – je pondělí, takže jsme viděli jen obrovskou zavřenou bránu. Vytáhli jsme lahve, napili se vody a sestupovali zpátky z kopce dál do Doupěte (tak se jmenovala osada). Chvilí jsme šli rovnou cyklostezkou pěkným kraje a pak na nás čekalo stoupání a plahočení vymýceným lesem. Těch prvních šestnáct kilometrů v tomto vedru se táhlo, voda v lahvích byla tak teplá, že byla dobrá tak akorát na provedení klystýru a nás zachránil kemp na začátku Telče.

„Rozbíjíme tábor!“ dávám nekompromisně povel.

„Kdepak,“ opravuje mě Karel. „Nejdřív jdeme na jedno.“

Bylo tu lidí jak much. A místo much tu byly vosy.

„Prosím vás, je možnost tu stanovat?“ ptám se u výčepu, zatímco беру do rukou orosené půllitry.

„Jistě, počkejte...“

Vyklopíme do sebe pivo a to se za minutu promění v pot, který se nám řine z tváří. Jsme rozhicovaní jako hřebci po velké Pardubické.

Přijde slečna. Vyřídím pobyt, dáme pivo, postavím stan a jdeme do rybníka.

Voda hebká jako samet, akorát teplá a příjemná jako sytý ženský alt. Ve vodě dováděly děcka, radost měli i dospělí.

Zbytek večera jsme se koupali, popíjeli a kecali.

„To máš na tom vandru docela pohodičku,“ komentuje první den Karel.

„No neboj, takhle to nebude každý den...“ dělám mu bubáka.

Jdeme spát. Je takové vedro, že musím mít rozepnutý stan. Karel spí pro jistotu venku pod širákem.

Den 2

Telč a zase Telč

Balím stan a cpu ho do batohu.

„Dneska musíme pohnout,“ říkám motivačně. „Snídani dáme až v Telči.“

Kemp U Roštěnky je hned na začátku města, a tak jdeme svěží ranní Telčí přes náměstí.

Snídaně — míchaná vejce.

Vidím ceduli.

„Ty miluju,“ olizuje se Karel.

„Já taky.“

Sejdeme do dvora a po schůdkách na zahradu, která tu přináleží každému tomu nádhernému renesančně-baroknímu domu.

„Hele, jak mysleli na to, že lidi chtějí zahradu...“

„Dobrý den, prosím kávu a míchaná vejce. Úplně jste mě na ně k sobě přitáhla,“ laškuje Karel s mladičkou obsluhou.

Ta se stydlivě uculuje.

Karel a ženský. A já si Leiu jako kamarádku vzít nemohl...

Zapovídali jsme se s obsluhou. Majitelka byla velice příjemná dáma, a než jsme dojedli a dopovídali, bylo po desáté a vedro jako v chlívě.

„Prej je festák,“ prohodí Karel, kouká do slunce a otírá si čelo.

„Folkovej. Vodkdy seš kotlíkář?“ ptám se.

„Náhodou, já mám trempy rád,“ řekne Karel, aniž by hnul brvou.

Janže on umí říct cokoliv bez hnutí brvy. To já hnul brvou.

„Víš, já jezdil od malička pod stan a musím se přiznat — mám rád táborákový písničky.“

Jdeme se podívat na plakát.

Díváme se na sebe.

Beze slov se otáčíme a jdeme zpátky do kempu.

Postavíme stan, budeme se koupat a navečer půjdeme na **Léto v Telči**.

Karel je antimotivátor. Ale co... proč si to nezpřijemnit? Vedro je takové, že ani nemáme hlad. Ten se dostaví až kolem čtvrté.

Jdeme do města a dáme si obědovečeři.

Na náměstí je malé pódium, kde hraje sympatická dvojice písničkářek — **Žožo a Syrka**. Vtipné i tklivé písně. A všude stánky s lokálními pivy.

Karlův ráj.

K zámku se postupně začne vinout fronta. Nějak se nám do ní nechce. Ale ona pořád roste.

Jdeme na veřejné WC, a když se vrátíme, fronta se začne rychle, ale spořádaně sunout do zámku.

„Jak to?“ divíme se oba, zvyklí na zběsilost rockových festivalů.

Pořadatelé nám zkontrolují lístky a my si sedneme na lavici.

Za dvacet minut vystoupí legendární pořadatel a představí kapelu **Kluk z Husovky**.

Hraje jim to hezky. Já z toho ale moc nemám, protože mi v rybníku natekla voda do pravého ucha a my sedíme na pravé straně, takže to mám celé zahuhlané. Jenže ty nitrozpytné a intimní písně jsou hluboké a já jen přikyvuju.

Jak někdo může vědět, jak se sakra cítím?!

Tleskáme klukům z kapely a pak přijde zlatý hřeb večera — pardubičtí **Marien**.

„Ty znám z Country rádia,“ chlubím se Karlovi.

Jemu je to jedno. Pobrukuje si, culí se a žije přesně podle slov písně Jakuba Horáka:

Radši budu trapnej, hlavně že jsem živej...

Musím říct, že jim to hraje skvěle. Ale co mě dostalo nejvíc, byla atmosféra. Prostředí. A ta pozitivita ve vzduchu.

Něco tu bylo jinak.

Něco jako... pocit sounáležitosti.

Láska?

„To je tou muzikou,“ čte mi myšlenky Karel. „Všichni jsou naladěný.“

A má pravdu.

Krásný koncert. Můj první kotlíkářský.

Koncert skončí a já si říkám, že si musím obě kapely přidat do playlistu ve Spotify. Lidé se vyhrnou ven a náměstí pořád žije. Stánky, hlasy, smích, světla.

Máme žízeň.

Dáme si pivo a povídáme si s jednou paní, jejíž dcera tu točí pivo. Karel laškuje s dcerou a já si povídám s paní o tom, jak mě nadchla telčská atmosféra. O tom, jak je naše země nádherná a lidé úžasní.

„Hele, prej se po koncertě ještě bude hrát!“ sděluje mi nadšený Karel tajemství od slečny ze stánku.

A měl pravdu.

U sloupu na náměstí — kontrabas, housle, kytary. Hraje se folk od táboráku i lidovky. A lidé zpívají.

Přidáváme se.

Některé písničky neznám. Některé zase moc dobře.

Byla to nádherná a nepopsatelná atmosféra. Připadal jsem si jako v nějakém jiném světě. V takovém, kde by se mi moc líbilo. Tam bych chtěl žít.

A co myslíte?

Jaké je to být někde s Karlem?

To znamená jít jako poslední s muzikanty domů o půl čtvrté ráno — a ještě šlapat do kempu.

Ráno bude krušné.

Dozvěděli jsme se, že dnešek byl nejteplejší den v roce a že bylo třicet sedm stupňů.

To nám dodalo dostatečné alibi pro náš den na festivalu v Telči.

Den 3

Telč – Krahulčí – Olší – Hradisko – Velká Lhota

Chrápeme oba jak loupežníci z *Mrazíka*. Jenže ve stanu je hrozné vedro. To nás vytáhne ven a hurá do vody.

Ranní koupel v osm ráno je to nejlepší, co jsem letos zažil.

Balím stan a jdeme zase na snídani.

„Ne, aby ses zas zakecal!“ říkám Karlovi.

„No nevím, kdo tam včera vyprávěl svoje moudra o krásné zemi Bohémii paní majitelce,“ vrátí Karel úder.

Paní i mladá obsluha nás hned ráno vřele vítají. A my je vřele zdravíme. Ta atmosféra už prosákla do našich kostí.

Stručně shrneme včerejší zážitky, rozloučíme se a jdeme.

Nechce se nám.

Telč je město, které člověka chytne a nepustí. Loučíme se s těžkým srdcem.

Je vedro, ale o něco menší. Cesta jde chvíli i lesem. Popíjíme vodu, kterou jsme si načepovali v kempu. Největší výheň je na stezkách vedoucích po polích vedle lesa.

A pak začínají kopce po modré turistické.

Hřebenovka.

Pozná se to tak, že při stoupání vidíš hlavně modré nebe.

V Krahulčí dáme jen polévku a osvěžující Birell, poněvadž by se nám s plným břichem šlo blbě. Včerejší křepčení si vybírá daň. Suneme se do kopce jako hadi, co chvíli stojíme a funíme a místo kochání se výhledy říkáme:

„Zasraný vedro!“

Nějak jsme uhnuli ze žluté a jsme v jiné vesnici. Tam nám pán poradí koupání v lomu a chladivou studánku. Podstrkuju mu svou papírovou mapu.

„S tím neumím. Já mám džípíes. Běžte furt po cestě,“ naviguje nás.

Tak jdeme.

Lom nikde. Jen dusno, vedro, louky, kopce a krávy.

Potkáme pána, který doplňuje kravám vodu.

„Vo tom lomu sem slyšel, ale nikdy sem tam nebyl. Já tu švárovi napájím krávy, sou na dovolený. Já bydlím dvacet kiláků vocaď,“ říká svérázně.

„Hodím vás do vesnice, ať si můžete načepovat vodu. Řeknu mámě,“ dodá a ukáže palcem zpět do otlučeného Suzuki.

Nasoukáme se dozadu a jedeme asi dva kilometry.

Paní nám dá vodu a my jí popisujeme, kam máme namířeno. Ona se ohlédne k monumentálnímu kopci a usměje se, protože moc dobře ví, co nás čeká.

Zase kopec.

Jdeme lesem plným velkých žulových kamenů. Vyjdeme na vrchol, pak zase z kopce. Začínají se honit mraky a z dálky slyšíme hřmění.

„Chtělo by to turistický přístřešek,“ dívám se po nebi.

Jenže jak na potvoru jdeme po vrchu cestou a mýtinou, kterou opustili její obyvatelé — kůrovcem napadené smrky.

„Vydrž ještě chvíli,“ prosí Karel déšť jako indiánský šaman.

Cesta zatočí do lesa a nahoru k jakémusi kamennému sídlu — **Hradisku**. Vypadá to jako starodávné kamenné stavby v Jižní Americe, které kdosi rozmetal do okolí.

Najdeme plácek pod skálou, zabalíme batohy i sebe do pláštěnek, sedíme a čekáme.

„Nenechte se rušit,“ vyruší nás mladý motorkář. „Jdu pro kešku. Někde tu prej je.“

A stoupá úplně nahoru k nejvyššímu bodu se stromem.

Byla tam.

Za chvíli se spustí slejvák. Pak se ozve rána, která mě probudí, protože jsem z únavy a poklesu tlaku dřímal.

Prší asi hodinu. Batohy máme naštěstí schované. Boty, kraťasy a trika ale mokré máme.

„Dojdeme dolů do vsi a tam něco najdeme,“ říkám, když přestane déšť.

Sestoupíme do malebné osady Poldovka a pokračujeme dál do Velké Lhoty. Tam jsou dva kostely proti sobě, oba evangelické, a požární nádrž, kde kluci chytají ryby.

Kouknu pod kostel a málem zakřičím:

„Aleluja!“

Je tam hospoda.

Máme se kde převléct, dát si zaslouženou odměnu a snad bude i něco k jídlu.

Dneska jsme skoro nic nejedli. A ušli jsme asi dvacet kilometrů.

Dnes to byl poctivý vandr.

Pivo je skvělé a Karel se rozptýluje s příjemnou paní. Prý je to babička z Poldovky, která hlídá dceři vnoučata.

„Tak tu bych na babičku netipoval ani náhodou. Ta má v sobě jiskru větší než kdejaká mladá holka,“ shrne Karel svůj pozorovatelský um světáka.

„Co budeme dělat? Kam půjdeme spát?“ ptá se mě.

„No co. Počkáme na soumrak a půjdeme támhle do toho lesa,“ ukazují na kopec za vesnicí.

Karel ani necekne.

Vypadá to, že tentokrát jsem tu šéfem já.

A tak jdeme potmě na kraj lesíka za obcí, roztáhneme plachtu a vlezeme do spacáků.

Za chvíli spíme jako mimina.

Dnes zaslouženě.

Den 4

Velká Lhota – Maršov – Olšany – Kunžak – Malý Ratmírov

Nad ránem nás budí vzdálené hromy, zatažená obloha a zvedající se vítr.

„Co teď? Přikrýt se plachtou a přečkat déšť? Nebo se sbalit a jít se někam schovat?“

Zvolíme druhou alternativu.

Je pět ráno. Balíme spacáky, já složím plachtu, dám ji do batohu a jdeme zpátky do Velké Lhoty. Mraky stojí na místě. Prohlížíme si zastávku. Vypadá útulně, ale obloha jakoby naznačovala, že z toho nic nebude.

„Tak půjdeme. Kdyžtak máme pláštěnky,“ řeknu a vyrazíme.

Sotva přejdeme ceduli značící konec obce, začne poprchávat.

„Fajn. To bych nebyl já,“ brblám a lovím pláštěnku.

„Kurva, to je porod,“ protivně komentuju fakt, že mi nejde nasadit tu velkou pláštěnku, která kryje pochodujičího i batoh.

Za deset minut je po dešti.

V Brandlíně sedneme na lavičku, posnídáme rohlík s paštikou a prohlížíme si obec. Zaniklá Jednota, na zastávce cedule s historií obce. Dočítáme se, že od osmdesátých let, kdy tu byla škola, autobus a prodejna, se vesnice zredukovala zhruba na polovinu, navíc převážně chalupářskou.

Co se to děje s venkovem?

Vždyť kdyby byl svět normální, lidi by se z měst hrnuli právě sem. Pravá jihočeská malebná víska.

Za těchto úvah dosnídáme a jdeme dál směrem na obec Maršov. Míjíme starý mlýn, kde spí děcka na pionýrském táboře. Je chvílku před sedmou, ještě netroubili budíček.

Karel se nadechuje se slovem „Poplach!“ na rtech, ale můj výraz **ani to nezkoušej** ho zpraží.

„S tebou není žádná legrace,“ řekne skoro uraženě.

Za obcí je rybníček, ze kterého se po dešti kouří, a skrze jeho rákosí oranžově vzniká další nádherný den.

Přicházíme do vsi Olšany. Nad kopcem se to zase začíná černat. Prohlížíme si zastávku. Je to jistota. Mrkneme na kopec, na kostel, a při nejhorším se vrátíme.

Překonáme snad tisícistupňové stoupání a obdivujeme babičky, které míří na kopec k místnímu hřbitovu.

Pak se ozve rána.

Bouřka hlásí, že je za rohem.

Jdeme zpátky z kopce a začíná to:

„Plesk... plesk... plesk... PLESK... PLESK...”

Nemáme čas dojít k zastávce, ale zahneme k místní zavřené osvěžovně se zastřešenou pergolou. Sotva si sedneme na lavičku, déšť začne bubnovat do stříšky a vlaštovky hledají úkryt, kde se dá. Využily chvílky před bouřkou na pochytní much a teď, správně naladěné na přírodu, mizí pod střechu.

A spustí se.

Pravá letní bouřka.

Je osm ráno. Sedím na lavici a klimbám. Málem jsem z ní spadl. Rozkládám plachtu, opřu se o zábradlí, přehodím přes sebe pláštěnku a podřimuju. Karel si lehl na lavici a čekáme, než přejde déšť.

Najednou — jako když božský správce vezme za kohoutek — klapot kapek na střeše řídne. Nad obzorem se objeví modré nebe, vzdálený vysílač na kopci se z šedi znovu vyloupne a vlaštovky zase vyletí.

Jako správně naladění tvorové vědí, že už je po dešti.

Zvedneme omačkané zadky.

Je deset a my můžeme konečně vyrazit dál.

Jdeme po cyklostezce a silnici třetí třídy a v poledne dojdeme do Kunžaku.

Krajina změnila rytmus – tohle už je pravá Česká Kanada – vyšší a častější kopečky s lesíky s borovicemi a břízami, obří kameny napůl zapuštěné do země, pole, rybníky, písčitá hlína. Úzkokolejka.

Tohle je rytmus krajiny, který je v souladu s rytmem mojí duše. Kraj a životy předků vepsaných do buněčné struktury mého těla. Cítím se tu jako doma...proto tak často a rád jezdím na jih. Stává se tu ze mě člověk takový, jaký v podstatě jsem. Srdečný, laskavý, vřelý a vnitřně vyladěný. Tady se opět stávám sám sebou.

Dáme si v kavárně kávu a zákusek, doplníme zásoby vody a využijeme sociální zařízení.

„Každá mísa dobrá, mladej,“ šeptá Karel.

„Nechci, aby mě zas borůvčí lochtalo víš kde,“ říká, když se zvedá ze židle.

Vyprsknu do kafe. Vím přesně, o čem mluvím...

Kavárnu vede matka s dcerou a nebyl by to Karel, aby si nevymyslel důvod, jak si s nimi popovídat a přitom neokukovat cukrářčinu dceru. Kdy ho tohle přejde?

„Co teď, mladej?“ ptá se odlehčený Karel.

„Splnili jsme a překročili plán,“ studuju poznámky. „Bud' můžeme do místního kempu, anebo půjdeme dál.“

„Tak kámen, nůžky, jo?“ řekne Karel s prosbou v obličeji.

„Dobře,“ řeknu.

„Kámen, nůžky, papír, teď!“

Vyhrávám.

„Jdeme dál,“ studuju mapu. „Koupíme něco v Coopu. Ten tu stojí pořád. Ještě z dob, kdy jsem jezdil na Komorník.“

Jsem rád, že jsou místa, kde je svět v pořádku. Mám rád venkov a Jednoty, teda Coopy. Připomíná mi to doby, kdy jsem chodil na nákup a paní prodavačky se ptaly, co si dám, vždycky poradily, obsloužily a namarkovaly.

Žádné samoobslužné pokladny, které člověka buzerují jak na apelplatze.

Před prodejnou sedí parta pěti kluků s batohy. To mi dodá ještě víc radosti.

Nejezdí všichni jen autem nebo na kole. Pořád někdo vandruje!

„Čus, kluci, tak kampak?“ hodí s nimi Karel řeč.

Já dodám pozdrav:

„Ahoj.“

Jdeme po červené na Malý Ratmírov. Pohodových osm a půl kilometru. Čtrnáct už máme za sebou.

Chvilí jdeme po silnici a pak cesta zahne do lesa. Sestoupíme a jdeme mezi pastvinami. Je příjemný stín a slunce opět začíná hřát. Moje obavy z toho, že červená turistická znamená pot a krev, se rozpouštějí jako mraky po bouřce.

Jenže najednou dojdeme do místa, kde má pokračovat turistická trasa — a tam elektrický ohradník. Za dráty, na vzdáleném stromě, turistická značka.

„Co je to za renonc?“ rozhlížím se kolem.

V mapě toho moc nevyčtu, ale vidím cestu vyšlapanou kopřivami. Nejsme první, kdo byl takhle příjemně zaskočen.

Jenže kopřivy houstnou, cestička mizí a před námi je hráz rybníka a strmý sráz.

„Kurva fix!“ kleju.

Z mapy chytrý nejsem.

„Ty vole!“ nadávám a dívám se na dobytek v nedaleké ohradě. „Musím nastartovat chytráka!“

Sundám batoh, lovím ten malý vehykl, kterým se do něj láduje SIM karta, a vypínám spolehlivou Nokii.

„Ale co blbnu, vždyť jsem si stáhnul offline Mapy na Mapy.com.“

Zdá se, že jste offline, hlásí Xiaomi v aplikaci Mapy.

„To vím taky, proto jsem si je stáhnul!“ kleju.

Jenže mapy tam nejsou.

„Doprdele,“ lovím další šťavnatou nadávku.

„Dobytkáři zasraný,“ uvolňuju stavidla vzteku.

Zastrčím SIMku a vidím, že jsme v háji. Obklopeni ohradníkem. Jediná cesta vede skrz.

Krávy si nás pobaveně prohlíží.

A v povzdálí — krásný plemenný býk velikosti hory Říp.

Seberu odvahu, chytnu za izolátor ohradníku a velím:

„Dělej, jdeme!“

A s Karlem si to zrychleným krokem štrádujeme přes pastvu. Já cestou jen kleju a Karel raději mlčí. Takového mě nezná.

Jsem také jednou opravdový a autentický.

Zavřu ohradník na druhé straně a nadávám sedlákům a dobytkářům.

Pak uvidím železniční násep a idylickou úzkokolejku.

Zjihnu.

Dřevěné telegrafní sloupy s porcelánovými izolátory. Modrá obloha. Ticho.

Rozesměju se.

Kouknu na displej chytráka.

Smích mě přejde.

Jsme na opačné straně.

Ted' se rozřehtá Karel. Bere mi telefon i mapu z ruky a říká:

„Dem!“

Prodíráme se křovím a vysokou trávou kolem náspu.

„Támhle to půjde přejít.“

Za tři sta metrů přejdeme koleje, stoupáme do lesa a najednou vykřiknu:

„Aleluja!“

„Ať žije Klub českých turistů!“

Našli jsme ztracenou červenou. Udržovanou, příjemně vyšlapanou cestičku.

Z pohodové cesty do pekla a zase zpět.

„Abys měl na co vzpomínat,“ říká mi vnitřní hlas.

„Ty už taky drž hubu,“ utnu mu tipec.

Potřebuju koupel a pivo.

Naštěstí za čtyři kilometry dojdeme do kempu, který se rozprostírá sevřený rybníkem, drahou úzkokolejky a lesem.

Malý Ratmírov.

„Du pro pivo,“ řekne Karel.

Já usedám na lavici ke stolu. Leje ze mě jako z vola, ale jsem šťastný, že jsme došli.

Když jsem si to vymyslel, tak jsem si to užil.

„Na zdraví, mladej. Nezdáš se. Dost se v tobě skrejšvá,“ hodnotí Karel.

Ted' nevím, jestli myslí můj potenciál, nebo slovník.

Pak na stůl položí žeton do sprchy a usměje se.

Přesně ví, co potřebuju.

„Běž hodit sprchu, já postavím stan,“ řekne. A tak ze sebe smývám prach cest a odér poutníka, už jsem propotil dvě trika, budu muset někde vyprat. Ještě, že mám trika z merino vlny.

Vyjdu ze sprchy, Karel dokončuje stavbu stanu a už je zase v hloučku sousedů, se kterými rozpravuje o svém putování. Příjemná sousedka, který zažila pravé výlety s dekáčem a čutorou na něm může oči nechat. „Dobrý den“ zapojím se do řeči a se sousedem se bavíme o vybavení a o vojně. Karel se jde taky osprchovat se slovy „Smrdím jak oposun!“ Ačkoli žádný z nás vlastně neví, co to je...

Den 5

Malý Ratmírov – Jindřiš – Jindřichův Hradec

Večer se honily mraky po nebi a během noci slyšíme, jak kapky dopadají na stan.

„Prima,“ pomyslím si v polospánku. „To jsem zvědavej, jak to budeme sušit...“

A zase usnu.

Ráno je nádherně. Modrá obloha, slunce svítí. Na mladé třešni visí naše mokré plavky, ze kterých crčí voda, i ručník, který jsem tam zapomněl.

Vytáhnu plachtu zpod stanu, vyklepu ji a přesunu na slunce. Za chvíli se z ní kouří — takové je teplo. Sundám vrchní část stanu, vyklepu ji a suším.

Mezitím balíme věci do batohů. Jeden by neřekl, že se do nich všechno vejde.

Zdravíme se se sousedy, přejeme dobré jitro a kolem pobíhají děcka.

„Kam dneska?“ sedím na plachtě nad mapou a mažu si rohlík s tuňákovou paštikou.

Zbývá nám dvanáct kilometrů do Jindřichova Hradce. Není to daleko a my zatím nemáme plán, kam dál. Nemusíme spěchat.

Celý kemp je hravý jako děti. Ty to mají v náplni práce. Psi si hrají, protože jsou takoví od přírody, a rodiče dětí hrají volejbal, nohejbal, plavou — kempem se šíří pohoda.

Včerejší martyrium vystřídalo idylické ráno.

Znáte to. Dynamika života.

Jednou jste dole, jednou nahoře. A někdy i několikrát za den.

Karel si drbe hlavu a kouká kolem.

„Na jak dlouho to vlastně plánuješ?“ ptá se.

„Nevím,“ odpovím popravdě. „Nemám plán.“

„Dojdeme do Hradce a uvidíme,“ říkám, zatímco dokončuju balení.

Udělám pár fotek malým kompaktem a jdeme po červené turistické, která nás dnes provede údolím Ratmírovického potoka.

Začínáme opět hezky strmě do kopce a pak po hřebenu. Potok šumí pod námi. Jdeme přes malou osadu Dvoreček zpátky do lesa a údolí.

Potkáme manželský pár, který tu jede na kole. Ptají se, jestli nevíme, jestli to půjde projet, i když cedule všude kolem hlásí, že stezka je pouze pro pěší.

Pokrčím rameny.

„Já mám jen papírovou mapu a tuhle,“ vytahuju z kapsy starou spolehlivou Nokii.

„Ale co kdyby něco... pomoc a tak... podívám se do map,“ oponuje pán a tasí svůj outdoorový smartphone.

„Taky dobrá věc,“ říkám. „Ale takhle se naučím zase spoléhat sám na sebe. Udržet pozornost. Sledovat značky. Každá chyba se platí kilometry navíc. A nemám čas myslet na blbosti.“

Shrnuju svoje zkušenosti a k tomu není co dodat.

Kolem projede další pár cyklistů v přiléhavých kombinézách jako prezervativy. Blížíme se k Třeboňsku, tak se nesmíme divit. To je ráj cyklistů.

Za chvíli jedou zpátky.

Nevěřili ceduli.

Cestička se vine kolem potoka, je opravdu úzká a jde chvíli nahoru, chvíli zase dolů. Blížíme se k Jindřiši a cesta vede rovně mezi potokem a potůčkem, po kterém jdou ryby proti proudu.

Proti nám jede dvojice cyklistů, jako by jim to tu patřilo. Ani nepozdraví tradičním „Ahoj“.

„Ty budou za chvíli koukat,“ říká potměšile Karel.

A má pravdu.

Ani nepozdravili a nezeptali se, tak dobře jim tak.

V Jindřiši najdeme na kraji hospůdku. Potkáme tam krásnou dvojici turistek, které právě začínají svou pout. Jsou svěží, odpočaté, voňavé.

Karel se na židli natrásá jako papoušek a holky se pochechtávají.

„Víš, já jsem na blondýnky. Strašně se mi líbí. Ale nakonec vždycky skončím s černovláskou,“ sděluje mi Karel svoje svůdnické zkušenosti.

Já si prohlížím lístek.

Mají polévku a točené nealko pivo. Nejlepší kombinace na denní putování.

Je poledne a nám zbývá šest kilometrů do města.

Jindřichův Hradec je město těsně obklopené přírodou. Má dokonce městský les, který zničehonic skončí — a jste ve městě.

Dojdeme po červené až na horní část náměstí. Jsou tři odpoledne. Město žije turistikou.

My jdeme najít něco k jídlu.

Vietnamské bistro.

Je čas dát si něco dobrého.

Bistro vede dvojice postarších vietnamských manželů a delší čekací doba je odměněna chutným obědem, který zapijeme thajským pivem.

Ztěžkly nám nohy.

„Nikam se mi už dneska nechce... nevytáhnem žolíka?“ řekne Karel.

„No jo. Žolíka,“ přikývnu. „Ubytko v civilizaci. Peřiny, sprcha, dobít powerbanku, baterky...“

Má pravdu.

Slíbili jsme si jednoho žolíka. Regenerační den. Den v Telči byl sice takový malý žolík, ale pak jsme to docela natáhli. Máme za sebou něco kolem šedesáti kilometrů. Jsme za půlkou mého putování z předchozího měsíce.

Podstoupím opět operaci výměny SIM karty mezi blbounem a chytrákem a koukám na ubytování.

Nejlevněji vycházejí studentské koleje nedaleko.

Študáci vandrují a koleje fungují jako penzion. A personál má práci.

Objednávám a do hodiny mám potvrzenou rezervaci.

Dojdeme se ubytovat a popovídáme si s paní na recepci. Doporučí nám místní, ani ne měsíc otevřený pivovar v blízkosti jindřichohradeckého zámku.

Tak se zkulturníme. Přeperu v umyvadle kraťasy a trika a pověším je na parapet.

Karel vytahuje z batohu městské ležérní oblečení — kraťasy a vytahané proužkované triko, které kdysi sehnal od jednoho bývalého ruského vojáka.

Projdeme náměstí a sledujeme výlohy.

Některé obchody jsou pořád stejné. Včetně legendárního Coopu na rohu a knihkupectví v Panské ulici.

A co nevidím — legendární indická restaurace, kde jsem byl před dvaceti lety.

Tam pak musíme zajít na jídlo.

V areálu bývalého mlýna je hlava na hlavě a lidí jak much. Jen kdybychom nevěděli, kam jít, nenašli bychom to. Nikde žádná cedule, žádný poutač.

Lidé si sem nacházejí cestu jen na doporučení.

Pivo je dobré. Typicky pivovarské.

„Plzeň to není,“ shrne znalecky Karel.

Já se rozhlížím po městě mi milém a známém.

Proč ho mám tak rád?

Protože se nemění?

Proto se do něj vracím?

„Co budeme dělat?“ ptám se Karla.

Protože já jsem v bodě, kdy vlastně nevím.

Co dál? Kam jít?

Co nasednout na úzkokolejku a vrátit se do České Kanady? Podívat se do Kaprouna? Nebo do Nové Bystřice? Tu krajinu jsme prošli tak rychle...

Tyhle otázky se mi honily hlavou během noci, když jsem usínal.

Cítil jsem se zaseknutý v bodě, odkud se nešlo hnout.

A Karel?

Ten chrápal jako loupežník.

Den 6

*Jindřichův Hradec – Dolní Ždár – Lásenice – Stráž nad Nežárkou -
Stříbřec*

„Dobré ráno, světe!“ říkám si, když mě sluneční paprsky hladí po tváři.

Probuzení v posteli na studentské koleji mi připomíná časy na vojně nebo na policejní škole. Během noci se mi v hlavě vyřešila otázka:

Kam dál?

Dál.

Prostě dál.

Kupředu.

Vracet se zpátky nelze.

Sahám na stůl pro mapu a Karel se probouzí. Vidí moji ranní energii a odhodlání. Ze včerejší bezradnosti je ranní smělost.

„Byl's někdy ve Stráži nad Nežárkou?“ ptám se Karla místo ranního pozdravu.

„Mmmmmmm... hmmmphmf,“ ozve se z polštáře.

To jsem bral jako Karlův souhlas.

Z centra města kolem zámku jdeme kolem starobylého domu s cedulí:

Dám kořata do dobrých rukou.

Na zápraží sedí kočka a pozorně si nás prohlíží.

Kotě bych bral. Ale co s ním na cestách?

Dojdeme na předměstí. Předválečné, krásné, podél řeky Nežárky. Stoupáme do kopce — jak jinak. Za městem je ještě větší kopec a po něm běží ztepilá běžkyně sportovního těla a blond vlasů.

„No nazdar, to zas Karla neodtrhnu,“ říkám si, zatímco se na nás usměje.

Pak běží schválně kolem nás nahoru a zase dolů.

„Zkus si to s tou krosnou, to tě přejde smích,“ říkám si.

Karel na ni mává.

Čeká nás šestnáct kilometrů po žluté turistické značce. Horní Žďár, Dolní Žďár — pěkné vesničky.

V Dolním Žďáru je cedule:

Samovýčep U Píchlé duše.

To zní zajímavě.

A opravdu. Na konci vesničky je lavice, stůl, slunečník, zavřené okénko, ale samoobslužný výčep s nonstop provozem. Vše je podmíněno vlastnictvím občanského průkazu kvůli potvrzení plnoletosti.

„Puč mi občanku,“ prosí Karel a prohlíží si návod.

„Tu máš. Je deset dopoledne,“ podávám mu ji a říkám si, jestli má Karel vůbec nějaký doklad.

Vždycky si při vyřizování ubytování stoupne opodál a dělá se neviditelným.

Není on nakonec neviditelný?

Nejsem já blázen, co si povídá s imaginární postavou?

Co když je to všechno jenom sen na lůžku ve vypořádované cele bohnického ústavu?

„Tu máš,“ strká mi Karel kelímek s natočeným Bernardem a přeruší tok mých myšlenek. „Nepřemejšlej zas furt a pij.“

Kolem jede manželský pár na kole a pán řekne:

„Jééé, samovýčep. To musíme zkusit!“

Těší mě, jak jsou chlapi pořád věčnými kluky. Usměju se na něj a říkám:

„Pojďte, je to fajn.“

Sesedají. Vysvětluju jim princip a půjčuju pánovi občanku, protože on má svou v mobilu. Jestli někdo sleduje mou digitální stopu, musí mě mít za notora. Dal jsem totiž během deseti minut tři piva v deset dopoledne.

Povídáme si s příjemným manželským párem z Jihlavy a za chvíli dokodrcá starší pán na starém kole a řekne:

„Hergot, já mám žízeň.“

Takže tu za chvíli sedí hlouček lidí, kteří si navzájem sdělují zážitky z cest, a vzniká tu milo a útulno.

A mně dochází, že tohle si člověk všechno dělá sám.

Zákon rezonance.

Každý k sobě přitahuje to, co je skryto uvnitř něj.

Proto já na svých poutích potkávám úžasné lidi a rozplývám se nad krásou nádherné země české — země Bohémie.

Asi budu dobrý člověk.

Ano, možná jsem černá ovce. Ale proč?

Pochopil jsem rozdíl mezi hodným a dobrým.

Je-li člověk hodný, čeho je vlastně hodný? Žít? Anebo dělat to, co chce okolí?

Ale dělat, co sám chce, a přitom být laskavý, radostný, poctivý k sobě, autentický a pravdivý — to je být dobrý člověk.

Nápoj poznání podávaný v samovýčepu kus za Jindřichovým Hradcem.

Doporučuje devět z deseti poutníků.

Rozloučíme se a jdeme.

Nohy ztěžkly, slunce praží a odměnou je nám žlutá hřebenovka. Do kopce a z kopce, po hřebenu skály těsně nad Nežárkou. Funíme, leje z nás a trika i klobouky sají ty poctivě vypocené kalorie.

Cítím se ve formě.

Tělo si zvyklo na zátěž krosny i na střídání rytmu kopců, lesů a silnic.

Odhodlaně dojdeme do místa pobytu operní divy Emy Destinové. Zámeček, kde v letech 1914 až 1930 pobývala, svítí zdálky.

Náměstí je plné lidí. Nás láká restaurace v pivovaru Stráž.

Objednávám si smažený květák a domácí limonádu. Karel rajskou a pivo.

Přisedne si k nám starší paní. Popřejeme jí na zdraví, neboť si připíjí lahodným mokem. Dáme se do řeči.

Z paní se vyloupne svérázná babička plná energie a životního poznání. Je aktivní cyklistkou, geocacherkou, znalkyní republiky a minipivovarů.

Když nám řekne, že je jí pětasedmdesát, že jezdí na kole „na vlastní pohon“ a že neuznává ty elektrohračky, stoupne u nás ještě víc v ceně.

Dali jsme si s ní Strážské pivo a povídali si o krásách života, poznání a putování.

Ta paní nás nabila svou radostí a energií, kterou by mohla rozdávat.

Srdečně jsme se rozloučili, popřáli si štěstí na cestách a ona vyrazila dál.

„Co my?“ ptá se Karel, po obědě a dvou pivech zralý na dalšího žolíka.

Studuju mapy.

Jsou dvě odpoledne. Velký kus dne je ještě před námi.

„No co, co. Půjďme dál. Odskočíme si a půjdeme...“

Karel na mě kouká jako na trenéra, který nemá slitování.

Ne že by se mi tu nelíbilo, ale dneska se těším do lesa. Pryč z ruchu města. Po kempu a koleji je čas na spaní pod širákem.

A tak jdeme.

Lesem podél rybníků. Lesem borovým, posetým borůvkám a borůvkami. Ostružinami. Strništi i pastvinami. Nakonec silničkou lemovanou alejí, sbíráme letňáky, krájíme z nich červíky a necháváme se unášet tou nádherou kolem.

Je tak nádherně a život je tak chutný.

Chci, aby tenhle okamžik trval věčně.

Dojdeme do obce Stříbřec, najdeme hospůdku a usedáme.

Kontroluju mapu.

Dnes jsme ušli poctivých dvacet čtyři kilometrů.

Jsem na nás hrdý.

Dnes je den, kdy Země vstupuje do Lví brány.

A moje poselství?

Je třeba about boty a jít.

Jít dál.

Stále dál.

Den 7

Stříbřec - Třeboň

Stejně se nejlépe spí v lese pod korunami stromů.

Zašli jsme za vesnici a ustlali si na kraji lesa. Borovice a duby kreslily na obloze svoje siluety podtržené tmavě fialovou noční oblohou a zářící hvězdy prosvítaly skrz jemně se pohupující stromy.

Vzbudil jsem se v sedm ráno, ale leželo se tak dobře, že jsem zase usnul.

Před devátou jsme sbalili spacáky, já schoval plachtu, pověsil na větev vak s vodou, vyčistili jsme si zuby, opláchli obličej, pláclí si beze slov high-five a vyrazili zpátky ke vsi, protože jsme měli namířeno na druhou stranu — na červenou trasu směrem k Třeboni.

Po dvou kilometrech bylo v lese turistické odpočívadlo. Usedli jsme, já vytáhl chleba a paštiku, Karel stoupl na lavici a vytáhl deníček schovaný na trámu. Poutníci do něj psali svoje vzkazy.

Vytáhl jsem propisku, napsal svůj a pak deníček předal Karlovi.

Za chvíli se u nás zastavila rodinka na kolech. Babička s dědou, dcera, vnoučata.

Co myslíte?

Opět skvělí lidé.

Prarodiče ještě o rok starší než včerejší „babča Helča“. Nebyli sice tolik energičtí, zato z nich vyzařoval klid. I z celé rodiny. Žádná našťavaná matka, žádný letargický otec. Jen prarodiče sdílející různé obavy o děti, které si z toho samozřejmě nic nedělaly.

Udělalí jsme jim s Karlem společný snímek a popřáli šťastnou cestu.

Sedíme nad mapou.

Včerejší túru cítíme v nohách. Dneska dáme Třeboň a stačí.

Nespěcháme. Jdeme lesem, sbíráme borůvky, ostružiny a poslední opožděné maliny. Cesty vedou podél hrází obrovských rybníků, plných mrskajících se kaprů. I jim je vedro a musí lovit kyslík u hladiny.

Je sucho a málo vody.

Nejsou ani komáři.

Těch několik chudáků, co nás štípá v lese, to nevytrhne.

Jdeme lesem a najednou — město.

Jsmo v Třeboni, na jejím předměstí. Po silnicích frčí desítky cyklistů. Dáme v cyklobistru — tady je totiž všechno cyklo — točeného Birella a jdeme do města.

Pro mě jde o důvěrně známé místo. Byl jsem tu už několikrát a vloni jsem tu finišoval svou první túru.

Dole věhlasná zmrzlina.

A světe div se — opět indická restaurace. Ta, co je v Jindřicháči. Vždyť my na ni včera úplně zapomněli! To musíme napravit.

Dáváme si chutné voňavé indické jídlo a lahodného třeboňského Regenta, který se vyrábí pár metrů odtud.

Vedle sedí stůl učitelek. Vypadají odpočatě. To je potřeba. Jak pro ně, tak pro děti.

„Půjdeme do kempu na konci města. Byl jsem tam vloni, je to nejlepší varianta,“ zhodnotím situaci.

Jdeme po hrázi rybníka Svět a dojdeme na konec Třeboně, do autokempu.
Vyřídím ubytování, najdeme pěkné místo u břehu rybníka, postavíme stan a
dáme koupel v Opatovickém rybníku.

Já pak píšu deník, Karel leží a poslouchá rádio. Směje se scénkám Felixe
Holzmanna na ČRo České Budějovice.

Já chvíli zkouším vyřezávat figurku, ale blbě se mi sedí.

Unavení jsme došli, ale když odpočíváme, nějak nás to oba nutí k pohybu.

Dochází mi, že jsem si pěkně navařil.

Nebudu už umět žít „normálně“ v bytě na sídlišti, pokud budu chtít být svým
pravým já. Protože to svoje já potkávám vždycky na cestách.

Jsem odsouzen žít život tuláka, vandrovníka chodícího od kraje ke kraji,
poznávajícího kraje, lidi a sebe.

Karel vidí moje filosofické rozpolezení a kouká na mě.

„Dem ke stánku?“

Tak se zvedáme a jdeme.

Říkám mu, na co jsem právě přišel. On mi rozumí a zná všechny moje stránky.
Můžu se mu se vším svěřit. Chápe mě a vyslechne. A pak to vždycky shrne a dá
mi nějakou radu.

Jenže teď mlčí.

„Tobě není pomoci. Vobul's toulavý boty a ty už nesundáš...“

„Dík, vole,“ shrnu já.

Koukáme kolem.

Idyla.

Lidé relaxují, děti si hrají na hřišti nebo dovádějí ve vodě. Napětí rodičů jako by opadlo, všichni jsou uvolnění. Krajinu objímá měkké světlo večera.

A pak — nevěřím vlastním očím.

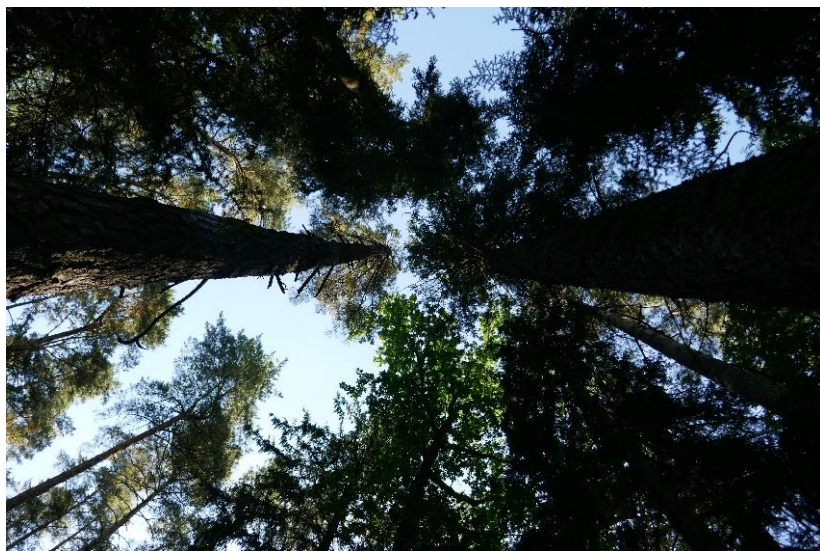
Harnaci!

Karel se drží za spánek a otáčí od nich tvář. Mizí do útrob stánku.

Vypadá to, že nás čeká nečekaná práce.

Ale o té se dočtete v bonusové kapitole na konci deníku...

Den 8

Třeboň – Borovany – Trocnov - Ledenice

Je skvělé, jak ráno člověk neví, co ho večer čeká.

Měl jsem noční sny s motivem minulosti. Stará místa, staří známí, pokus o návrat do starého zaměstnání — ale nefungovalo to a já odřekl.

Pěkné poselství podvědomí.

Je prostě třeba jít dál.

Dynamika života je o změně.

„Brý ráno,“ řekne Karel a vidí, jak přemýšlím.

„Nepojedem domů?“ ptám se s nejistotou v hlase.

„Jak chceš,“ řekne alibisticky Karel, aby nemusel rozhodnout.

„Já furt nevím... sešli jsme z trasy.“

Mluvil jsem sám se sebou a balil věci. Dal jsem si sprchu v kempu a rozloučil se se sousedem, který tu byl na dovolené. Jejich malá holčička byla správná treperenda, plná života a radosti z něj.

Kdy z nás tohle zmizí?

Jdeme zpátky do města a projdeme ho celé. Druhé nádraží je na úplném konci. Koukám, kdy co a kam jede.

Jenže ono nic nejede.

„Vesmír ti dává znamení,“ zabrumlá Karel.

A tak jdeme zpátky do města.

Cestou vidíme kavárnu. Tomu nelze odolat. Dáme si kávu, zákusek a domácí limonádu. Nepijeme totiž pořád jen pivo, víte? Já mám rád domácí limonády. I kafe s dortíkem.

Dojdeme na druhý konec města, na nádraží Třeboň-lázně.

„Můžu vám nějak pomoci?“ ptá se paní u okénka.

„Nevím jak dál,“ odpovídám popravdě.

„Chtěli jsme na Budějice...“ dodá Karel.

Paní studuje řády.

„No, museli byste buď přes Veselí, nebo Velenice... anebo autobusem.“

„Díky,“ odpovím.

A najednou se mi v hlavě rýsuje plán.

„Pojedem do Borovan!“

Pořád o to jméno zakopávám v mapě. Něco mě tam táhne. Tak dám na vesmírná znamení.

„Použijem žolíka,“ říkám Karlovi. „Svezeme se kus autobusem!“

Říkám to plný síly a odhodlání. Je to energie toho jít dál. Jak říkala nějaká vědma — teď už nepůjde žít jen tak napůl. Do všeho musíte jít naplno.

Tak to dělám.

Jdeme potřetí přes náměstí s batohy. Naštěstí si nás v přelidněném městě nikdo nevšímá a nemá nás za agenty. Třeboň jsme prošli křížem krážem.

Co je to vlastně krážem?

„Já nemám žádný prádlo... teda ponožky mám dvoje, ale nemám už čistý triko. Všechny jsou propoceny. Měním je jak politik strany,“ říkám náhle Karlovi.

Karel se zastaví, zvedne oči nahoru, kde je nápis **Second Hand**, pak k nápisu zvedne prst i obočí.

„Znamení vesmíru?!“

Koupím si triko se znakem Supermana za padesát korun. Je jediné, které tu mají, a je nejmenší o velikost větší. Ale na zpáteční cestu se bude víc než hodit.

Dojdeme na autobusák a máme štěstí. Za deset minut nám jede autobus do Borovan.

Krásný, čistý, klimatizovaný autobus. Má dokonce USB zásuvku. Dám sosnout chytrákovi i blbounovi a jedeme skoro půl hodiny do šestnáct kilometrů vzdálených Borovan.

Cestou míjíme hasiče, kteří hasí hořící strniště, a skupinu místních zemědělců, kteří traktory oborávají spáleniště.

Výjev, který netřeba komentovat.

Výjev dokumentující lidskou sounáležitost.

Vystupujeme v Borovanech. Útulné náměstíčko, borovice a borůvky ve znaku.

No jasně.

Borovany.

Je tu úžasný COOP, další z řady. Příjemná paní za pokladnou a milí lidé. V hlavě mi vyskočí scéna z místní pražské Billy, která je pravým opakem.

„Dáme oběd?“ ptá se Karel.

No jo, vždyť jsme měli ráno jen ten zákusek.

Je tu hotel, na terase skupinka místních dědků. Jdeme k nim. Vyberu si polévku a studenou desítku, Karel si dá řízek a Plzeň.

„Kampa s těma báglama?“ ptají se místní dědci.

„Do Trocnova, podívat se na Žižku,“ odpovídám.

„No ale von je už mrtvej,“ laškují.

„No snad ještě stihnu smuteční průvod,“ setru je.

Karel se uculuje.

Procházíme krásným klášterem, kde si odskočíme, a kolem bazénu stojíme na konci obce. V dáli se tyčí Novohradské hory a vrchol Klet s vysílačem.

Za celou cestu jsme viděli dvě dominanty — vysílač Javořice a právě teď Klet.

Jdeme po červené, kolem trati, pak z kopce a za chvíli vidíme slaměnou střechu.

Skanzen Trocnov.

A zavřenou branku.

„Ty vole, zase pondělí!“ kleje Karel. „Nesnáším pondělky!“

Za skanzenem je moderní informační centrum, kde je otevřeno, ačkoli je zavřeno. Sedí tam moc milá paní na recepci a když nás vidí, ví přesně, kdo jsme.

Vandráci.

Poutníci.

„My dneska máme zavřeno,“ říká až omluvně. „Ale nechcete natočit čerstvou vodu?“

Jak může vědět, co přesně potřebujeme?

„Víte, já tu byl naposledy před dvaceti lety,“ pravím. „Tohle tady nestálo.“

„No, ono je to tu čtyři měsíce,“ směje se paní. „Ale můžete si prohlédnout základy Žižkova stavení.“

„Tak jo a pak se vrátíme,“ říkám.

A jdeme.

Je tu prázdné. Jen dvojice fachmanů buduje nové dětské hřiště s malým modelem tvrze, mostu a dřevěného houpacího koně. Dětem se tu bude líbit.

„Ochutnejte místní speciality. Regionální potraviny a místní pivo,“ čte Karel fialovou ceduli.

„Nejen dětem,“ oblízne se.

Ovšem nápis **v pondělí zavřeno** utne požítkářovy choutky.

Sedneme na lavičku, dáme si chleba, omrkneme základy a jdeme za paní do infocentra. Natočí nám vodu a my mezitím vyprávíme naše strasti i slasti.

Karel láskuje, protože kde jsou ženy, tam je on ve svém živlu.

Dostaneme kávu z kávovaru a já si prohlížím interiér, prázdné parkoviště a kraj lesa.

„Tady mladej je spisovatel,“ chlubí se mnou Karel jako otec s vydařeným synkem.
„On to celé sepíše. Na podzim mu vychází knížka našich dobrodružství...“

Trochu se začervenám, ale přiznám, že je to pravda.

Paní z recepce se přiznává, že její manžel trpí stejnou vášní jako my — vandrováním — a proto přesně věděla, co potřebujeme.

„A je teď manžel doma?“ ptá se s hranou bezelstností Karel.

A já vím, že nastal nejvyšší čas jít.

Poděkuju se slovy, že se těšíme do Radostic do chválené hospůdky, poněvadž jsem četl pochvalné recenze na Googlu. Paní nám popřeje šťastnou cestu a ještě na nás ze dveří mává, když odcházíme.

Karlovi mává víc.

Jak to ten chlap sakra dělá?

„To byla příjemná setkáváčka,“ řekne Karel a nasadí tempo, protože jdeme hádejte kam?

No správně.

Do kopce.

Vyjdeme z lesa na kraj obce a projdeme ji. Akorát kaplička odbíjí nešpory. Bude půl sedmé.

Hospoda je až na konci vesnice v kopci. Karel spěchá, zmizí za roh a za pár vteřin slyším jen:

„Zkurvený pondělí — zavřeno!“

A jako podtržení jeho slov se ze zatažené oblohy zableskne.

Sedneme pod přístřešek a já studuju mapu. Nejbliž je to do Ledenic, tři kilometry po cestě. Jenže asi zmokneme.

Riskneme to?

Máme pláštěnky a tam se někde usušíme. Je tam hospoda. Byl jsem tam před lety, když jsem lovil výpravnou geocachingovou sérii **Třeboňský kapr**, čítající dvacet kilometrů.

Jdeme kvapem po silnici. Vítr ohýbá větve stromů, listí poletuje a pláštěnky obepínají naše unavená poutnická těla. Míjejí nás auta.

Někteří si nás prohlížejí s obdivem, někteří s údivem.

Chlapům je ve tvářích vidět ta odvěká sounáležitost — sbalit se a jít svobodně po cestách od kraje ke kraji. Ženy si nás prohlížejí s podezřením a mládež se nám směje, co jsme za blázny.

Začne pršet, ale my jdeme pevně a odhodlaně.

Karel cítí pivo a nic ho nezastaví.

Já se modlím, ať je otevřeno, protože jinak se snad do hospody vloupá.

Scházíme z kopce na náměstíčko.

„Aleluja!“ slyším jeho hlas, v němž se mísí nosná vlna únavy a třepotavé vibrato radosti.

Vejdeme dovnitř jako velká voda a všech pět návštěvníků na nás vrhne udivený pohled. Sundáme pláštěnky, funíme jak po doběhnutí maratonu a Karel klepe táckem o stůl.

Chlapi vedle hrají mariáš o koruny a Karel se zvedne a jde k pultu.

Mladá výčepní drbe se svýma kámoškama na baru a to se Karlovi žíznivému nesmí dělat.

„Hned jsem u vás,“ řekne napůl.

Karel ukazuje vítězné gesto:

„Dvě piva, prosím.“

Já mezitím využívám přítomnosti zásuvky, dávám nabít chytráka i powerbanku, studuju mapy a zapisuju si dnešní trasu na lístek i do deníku.

Chlapi odvedle si dělají srandu:

„Hele, tajnej. Von si všechno zapisuje, co řekneš, tak si dej pozor na hubu, Fanouši...“

„Bretschneider, těší mě,“ kývnu ironicky a všechno si pilně zapisuju.

Karel donese piva a my z okna koukáme, jak déšť přestává.

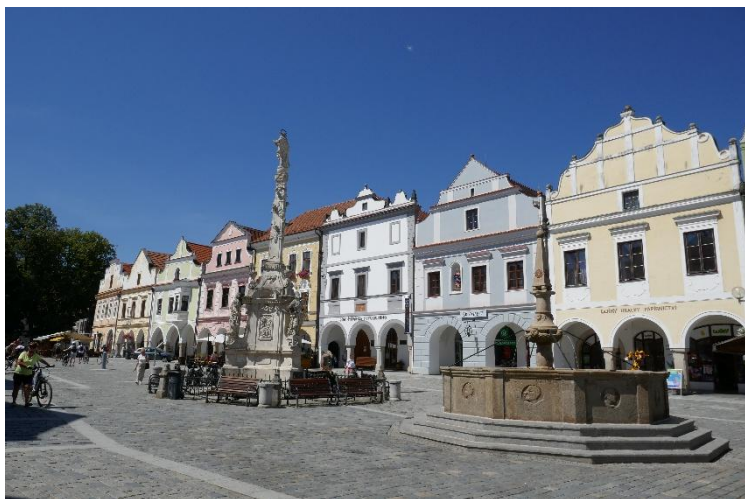
Posunuli jsme se o velký kus, hlavně zásluhou autobusu. Ale sami jsme nachodili asi deset kilometrů a to taky jde.

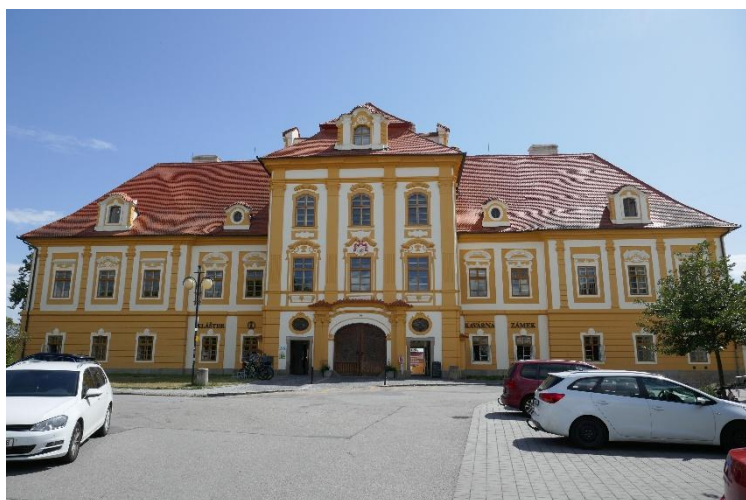
Zítra dojdeme do Budějovic.

Dokončíme anabázi.

Přespíme v lese.

Ale nejdřív si připijeme na zdraví...

Den 9

Ledenice – Dobrá Voda u Českých Budějovic – České Budějovice

Něco mi svítí do očí.

Vidím velký světelný sloup, plechovou boudu, běžecký ovál — areál hřiště.

Ležím pod borovicí a lovím v hlavě, co tu dělám.

A už si vzpomínám...

Večer jsme popíjeli, kámošky s výčepní pouštěly písničky a povídaly si. Dědkové od mariáše odešli a Karel poslouchal, o čem si holky vykládají.

Jedna z nich řekla, že byla na koncertě Marka Ztraceného. Ostatní se na ni divně dívaly. Ony jsou rockerky.

Karel se zvedne, jde si odskočit, vezme prázdné püllitry a špitne:

„Půjč mi to triko!“

„Jaký?“ ptám se.

„No to jediný čistý, co máš. S tím Supermanem.“

Vylovím ho z batohu. Karel se za rohem převleče a s pocitem Supermana přijde k výčepu požádat o další dvě piva.

„Víte, nemohl jsem přeslechnout, že jste byla na koncertě Marka Ztraceného. Já se vám musím k něčemu přiznat. On je to tak trošku můj příbuznej. Vím to necelé dva měsíce... máme stejnej původ, naše babička byla Maďarka...“

Karel lže, jako když se nechumelí, a slečna si ho obdivně prohlíží.

„Karle, ty cheatuješ?!“ pomyslí si.

Propůjčilo mu snad moje supermanské triko za padesát korun ze sekáče superschopnosti?

„No on si prošel takovým bouřlivým obdobím... ale kdo by odolal svodům šoubyznysu...“

Karel, obklopený hloučkem holek, je ve svém živlu. Udatný bojovník proti vetřelcům z vesmíru používá moje triko ze sekáče jako holčičí blaster.

„Nevíte, kam tady zajít na pivo?“ ptá se ležérně. „My spíme tady s kámošem v lese.“

Pohledy přítomných se stočí ke mně.

Nesměle zamávám hloučku.

A pak se Karel pustí do družby.

Za chvíli přijde:

„Balíme, jde se na hřiště!“

Dávám věci do batohu a jdu za Karlem.

„Je to prej nahoře, jak jsme šli kolem...“ říká Karel a mává děvčatům, která nasedají do auta. „Máme jít napřed...“

Funí do kopce.

Nevím, co ho pohání víc.

Žízeň, nebo chtíč.

Dojdeme na hřiště, kde už všichni odcházejí. Je tam plechový stánek a Karel objednává pivo.

„Jo, kluci, já zavírám, ráno jdu do práce,“ říká majitel.

Tak vezmeme nějaká piva do foroty.

„Pak mi to tu někde nechte a běžte si lehnout na tribunu. Kluci ze softbalu tady občas slaví a pak tam spí taky,“ řekne hospodský a popřeje nám dobrou noc.

„Tak kde je máš?“ sleduju pobaveně Karla.

„Prej se voblíknou a přijdou,“ říká Karel, ale je vidět, že mu dochází, že se na něj nejspíš vyprdnou.

„Hele, neber si to tak. Prostě se tě zalekly. Nevědí, že seš takovej pořád... seš vopravdickej, autentickej a ani si moc to... ehm... nevymýšlíš,“ chlácholím ho.

Vytáhne doutník, chopí se püllitrů a řekne:

„No co, nenecháme to tu přece zvětrat...“

Tak toliko k tomu, proč jsem se ráno probudil zmatený na lednickém hřišti.

Včera jsme toho moc nesnědli. Je půl šesté ráno, někdo běhá se psem na okruhu a prohlíží si nás baterkou.

Je čas se sbalit a jít.

Dáme spacáky do batohů, já sbalím plachtu, pověšíme vak s vodou na borovici, vyčistíme si zuby a vyrážíme.

Kvůli Karlově chuti na pivo jsme si zašli tak blbě, že do Budějovic musíme jít po cyklostezce a silnici třetí třídy.

A tak jdeme.

Začíná den. Kohouti kokrhají, lidé z vesnic sedají do aut a vyrážejí do práce. Provoz houstne, stejně jako zástavba. Scházíme do údolí, kde je skryté město České Budějovice.

Na kopci je vojenský objekt, který není zakreslený v žádné mapě.

Jasně.

Dojdeme do Dobré Vody u Českých Budějovic a u místního COOPu teče pramen Dobré vody. Osvěžíme se a jdeme pořád rovně.

A pak tiše a nenápadně přijde ten okamžik.

Dojdeme do Budějovic.

Na předměstí, ke konečné točně trolejbusu.

Opět cítíme hutnou energii města. Špínu města, která očerňuje duše lidí žijících v něm. Pryč je vesnická radost ze setkání v prostém a srdečném „Dobrý den“. Zůstávají prázdné pohledy nebo oči přilepené k displeji mobilu.

Podivíni a lidé navenek čistí, ale uvnitř špinaví.

Pod kletbou Imperio.

Něco je ovládá.

Sedíme na lavičce a jíme rohlíky. Chybí nám venkovská vřelost, lehkost, radost.

Nemluvíme, protože oba cítíme to samé.

Dokončili jsme anabázi, ale nemáme radost.

Předměstí je na každém vandru šok. Divný prstenec oddělující tepající centrum turismu od prostoru za městem — nízké hranaté moderní domečky, minipozemky, umělé ploty a dvě auta.

„To je trénink na sídliště, mladej,“ povzbuzuje mě Karel.

Ani na to nechci myslet.

Vím, že už to po tomhle výletu nepůjde žít jako předtím. Nebo tam zase vnitřně umřu.

Zvedneme se a jdeme ulicí podél trolejí. Dojdeme ke křižovatce, kde je most přes kolejiště, a my už jsme vlastně v centru.

A tak úderem budějovické zvonkohry na náměstí Přemysla Otakara v deset dopoledne končí naše anabáze.

Dáme kafe, zákusek, prohlížíme si náměstí a památky a nikomu z nás se nechce říct tu větu:

„Tak co, jdeme na vlak?“

Jsem unavený, ale vnitřně odpočatý.

Plný sil, sebeuvědomění, naděje, energie, radosti a lehkosti.

A nehodlám si to nechat vzít.

STŘIH

Sedíme ve Zdicích v hospodě na náměstí.

Je pořád úterý.

Jeli jsme pěkným rychlíkem ku Praze krásným krajem. Benešov, údolí Sázavy — a pak vykouklo monstrum velkoměsta.

Ohyzdná obluda zahalená kouřem.

Sevřely se nám útroby.

Vystoupili jsme na hlavním nádraží plném nadšených lidí, plných dojmů z cest nebo očekávání z nich.

A před vchodem — Sherwood.

Zombieland.

Ztracené existence, prázdné pohledy, lidé pod vlivem různých látek, lidé s boláky na těle i na duši.

Jako když dostaneš civilizačním boxerem po hubě.

Cítíme tíži energie nemocného města a jeho obyvatel. Ty boláky, které má každý v sobě. A přitom lék leží nedaleko.

Jmenuje se příroda a venkov.

Dojedeme metrem, vylezeme a vidíme, že nová chloubka, která má zdomit zdejší obchodní centrum, zase o kus vyrostla.

Další zábor.

Dobelháme se do kopce, odemknu vchod a tam nápis:

Rekonstrukce výtahu.

S krosnou funíme do pátého patra, otevřeme zatuchlý byt.

Tohle má být domov?

Jdu do sprchy a naházím prádlo do pračky. Karel sedí, mlčí a listuje v mobilu.

Vyjdu ze sprchy. Karel bere ručník a podává mi mobil.

Vrchol Perseid. Dnes.

Přepnu na jízdní řády vlaků. Hledám vlak směr Beroun.

Karel vyjde ze sprchy. Přehodím věci do sušičky.

Po třech hodinách v Praze zase kráčíme na metro.

Máme směr Smíchovské nádraží a jedeme někam za Zdice do lesa pozorovat hvězdy.

Bude to ještě velké dobrodružství.

A bude pro nás těžké se vrátit do města.

Kdo ví, zda vůbec...

BONUS: Hadáci v kempu

Sedíme u stolku před stánkem v kempu Třeboň. Ušílí po celém dni spíš mlčíme, pozorujeme cvrkot, upíjíme Samsona a posloucháme Goťáka na Impulsu, který hraje od stánku.

„Kolik nám to dneska dělá?“ ptá se Karel.

Studuju omačkanou papírovou turistickou mapu a na papírek píšu itinerář. Vypadám jako účetní zapisující výdaje a příjmy z malého hokynářství.

Děti si hrají na hřišti, lidé se jdou po celodenním opalování, výletění nebo koupání osprchovat, parta vedle sedících chlapů — fotříků — se co chvíli rozesměje fórkům jednoho z nich a slunce, chystající se do svého nebeského spacáku, ladí barevné tóny léta do teplého a jemného oranžového odstínu.

„To je pohodička. Lidi spokojený, pivo dobrý a ta kočka vod langošů se mi moc líbí,“ slastně komentuje krásné okamžiky Karel.

„Není moc mladá?“ lehce oponuju.

„Žába v žabkách,“ veršuje veršotepec Karl von Ardnupar.

Foukne od rybníka. Karel položí pivo a začne se rozhlížet.

„Něco je jinak... divně. Cejtíš to taky?“ ptá se.

Zpoza rohu vyjde dvojice žen. Jedna visí pohledem na té druhé, jako kdyby ji vedla na udičce. Přitom vypadají běžně.

Pak se objeví mladý, trochu zvláštní výrostek. Těkavý.

„Kurva, co to je?“ chytne se Karel za levý spánek.

A zpoza rohu vyjde pár. Vysoký hubený muž tmavé pleti a žena.

Typický hadák.

„Harnak?“ špitnu a dělám, že se dívám jinam.

Dvojice povýšeně projde nedaleko a studuje ceduli s nabídkou jídla a pití.

„Voba,“ řekne do dlaně Karel.

„Ženská?“ pošlu Karlovi myšlenku s otazníkem.

Karel si položí prst na ústa, ale přikývne. Sám to zřejmě vůbec nechápe.

Nenápadně si je prohlížím.

Cizinci.

Jsou to prototypy?

Ta ženská vypadá jako ideální harnak. Několik plastických operací v iluzi ideálu krásy způsobilo naprostý opak. Působí odpudivě. To říkám jako chlap. A navíc ta suverénní, arogantní energie — to říkám jako strážce Mirek.

Za chvíličku projdou s pitím do zadní části polozakryté pergoly.

„Táááák, pěkně do tmavýho koutečka. Tam to maj hadi rádi. Všechno na dlani,“ vrátí se Karlovi řeč.

„Koukám, že i harnaci najeli na inovaci. Dřív by podobnými typy opovrhovali. Snad ještě víc než bílými. Ale oni vlastně opovrhují všemi,“ říká polohlasem.

„A ta ženská? To je dobrej fór. Proč je to nenapadlo dřív?“ okomentuje Karel nově nabyté poznatky.

Rychle dopije pivo.

„Musím se teď hodně utlumit, ať mě nepoznají. Jdu na ruma, rychle dopij pivo a nenápadně je pozoruj. Tady máš doutník. Dělej labužníka a rozhlížej se kolem...“

Řekne to, vezme puřlitry a zmizí v kiosku.

„Patnáct let nekouřím, snad se neposeru,“ říká si.

Pan Harnak a paní Harnaková — no spíš imitace ženy — jsou oba čistokrevní. Jako ti nejbližší z Voldemortovy party. Synek vypadá pokříženě.

Ale ta jedna holka, co přesvědčuje tu druhou — to jsou lidi.

Jenže pořád ji přesvědčuje. Jako by ji očarovávala. Jako kdyby se učila ovládat nebo skládala praktickou zkoušku pod nenápadným dozorem terénních pracovníků.

Cítil jsem, jak na ni působí.

Zapálil jsem doutníček, natáhl ho ze zapomenutého zvyku až do plic a mohutně se rozkašlal.

„Fajn. Takhle budu určitě nenápadnej!“

Zatímco se dusím, přejede mě harnačka arogantním pohledem.

Skvělé.

Nic netuší.

K čemu potřebují čistou holku?

Obhlížejí si lidi v kempu?

Kdepak, tady se nechytáte. Tady jsou lidi v pohodě, jsou si tu rovni. U vody, v přírodě, ve společně sdílených okamžicích radosti.

Mají snad za úkol skrytě pozorovat náladu obyvatel dle úředního věštníku?

Kategorie 1A?

Vyjde Karel, sedne si zády k nim a špitne:

„Tak co?“

Sdělují mu svoje právě nabyté dojmy a poznatky.

„Skvělej postřeh, mladej,“ mne si zarostlou bradu. „Budeme muset kontaktovat Bedřicha. Třeba už to ví, ale říct mu to musíme tak jako tak.“

Tmavý harnak se zvedá a jde pro jídlo, neboť u kiosku se rozsvítilo pořadové číslo a on v ruce třímá lísteček stejného čísla.

Hambáče.

Jasně.

Masíčko. Pěkně teplý.

„To nám ta dovolená brzo končí,“ říká Karel. „Tohle vypadá na nějaký nový zkušební výsadek. Genetický experimenty. Snaha proniknout víc mezi lidi.“

„No já nevím. Viděl’s to tu sám. Dokážeš si tyhle dva představit u vidlí přehazovat siláž?“ vyslovuju svou domněnku.

„Voni určitě makat nebudou. Nejsou padlí na svou plazí hlavu,“ uvažuje Karel.

Takže my ostatní jsme padlí na hlavu?

„Ale vždycky se najde nějaký ten vedoucí, šéfík, nadřízený,“ pokračuje. „Anebo se to místo vytvoří v rámci udržitelnosti pracovního trhu. Nějaký fondy se vždycky najdou. A strach o místo? Co třeba tvoje bejvalá šéfka? Ta by se pro ně přetrhla...“

To mě nenapadlo, ale dávalo mi to smysl.

Prostě chtějí svoje struktury nacpat i sem. Na venkov.

„To nás čekaj pěkný věci,“ vyfouknu kouř a napiju se Samsona.

„To jo,“ přikývne Karel. „Protože je ti jasný, že je nemůžem nechat jen tak jít a šířit ten jejich jed do okolí.“

Nakloní se ke mně a ztiší hlas.

„Rychle to dopij. Mám v báglu blaster...“

Různé toulky

Cesta z města (30. – 31. 8. 2026)

Nečtiny – Mančtín – Rabštejn nad Střelou – Žiblé

Některé věci si člověk pamatuje celý život. Třeba ten zoufalý dětský pocit, že prázdniny zase utekly příliš rychle. Že začíná škola, kázeň, povinnosti a nekonečná nuda.

A já toho sice za léto prožil hodně, ale pořád mám pocit, že jsem nestihl všechno. Jsem jako to dítě.

V tomhle rozpoložení mě našel Karel při sledování mého osudového filmu Tomáše Vorla **Cesta z města**. Miluju ten film, Tomáše Hanáka, Báru, příběh i tu nádhernou krajinu.

„To je hezký. Kde to je?“ ptá se Karel a mezitím mi luxuje miskou s buráky.

„Rabštejn nad Střelou.“

„A proč tam nezajedeme?“

Řekl to tím svým nenápadným způsobem, po kterém člověk o vteřinu později odpoví:

„A proč ne?“

Navíc jsem nedávno potkal na cestách chlapíka, který mi říkal: „Dej si Rabštejn. Údolí Střely. Stezku mlýnů. Stačí víkend, ale je to nádhra.“

Karel už lovil v telefonu spojení.

Autobus 404. Ze Zličína přímo do Nečtin, kde se část filmu natáčela.

„Jede to zejtra v 7.30.“

Bylo rozhodnuto.

Batoh pořád čekal v chodbě. Nechtěl jsem ho uklidit, protože uklidit batoh by znamenalo přiznat, že léto a vandry končí.

Tentokrát bez stanu. Jen plachta, karimatka, spacák a pár věcí.

Najednou jsem zase ožil.

Prokletí tuláka, který neumí dlouho žít v bytě.

A druhý den ráno jsme vyráželi na **Cestu z města.**

Moderní poloprázdný autobus, sličná řidička a cesta krajem mého dětství a mých předků.

Rakovník, Lubná, Petrovice, Kralovice, Kožlany.

Zvlněné kopce zarostlé lesy. Opuštěná železniční trať do Mladotic prorostlá stromy.

Projíždíme Manětínem. Krásné městečko, ale teď jedeme dál. Za pár hodin si tě projdeme, tak se radši moc nerozhlížím. Ačkoli to nejde. Barokní sochy na náměstí a zámek přitahují můj zrak, zvyklý kochat se nádherou, kterou nám předci zachovali.

Nakonec vystupujeme v Nečtinách.

„Na shledanou,“ loučíme se s paní řidičkou.

Hned u zastávky je turistický rozcestník. Prohlížím si trasy a porovnávám je se svou mapou KČT č. 30 **Údolí Střely.**

Přijde mladý pár. Žena má v ruce šablonu, štětec a plechovku s barvou.

„Něco zajímavého?“ ptá se.

„Dívám se, kudy půjdu. To je můj první rituál, když někam dorazím. Postavím se k rozcestníku jako k totemu a dívám se, kudy se dá jít.“

„To vám chválím,“ odpoví mladík. „My jsme z Klubu českých turistů a jdeme opravovat značení.“

„Tak to já chválím vás,“ odpoví Karel. „Ani nevíte, co jsme na cestách zažili, vid, mladej?“

A tak povídám o svých dvou letošních putováních. O tom, jak jsem narazil na býčí ohradu, jak jsem se ztratil a jak jsem volal „Aleluja!“, když jsem zase našel červenou turistickou značku.

„Teda, to jste velký cestovatel,“ dostanu pochvalu.

Karel přihodí:

„A to všechno jen s papírovou mapou a starou Nokií!“

Rozloučíme se, popřejeme si šťastnou cestu a jdeme do nedalekého infocentra.

Další rituál.

Vždycky se tam rád porozhlédnu, naberu si letáčky s tipy na výlety a povídáním o místních zajímavostech. Mám pak cestou co číst.

V infocentru sedí paní a něco stehuje. Dáme se do řeči. Povídám jí o svém nápadu udělat si ještě poslední výlet před koncem prázdnin.

„To jste měli přijet včera. Měli jsme tu slavnost. A v čase Perseid tu máme dalekohled, hvězdáře a odbornou přednášku. Tohle je totiž oblast, kde je nejméně světelného smogu. Tady jsou ještě vidět hvězdy.“

Jsmesedmdesát kilometrů od Prahy a tady je svět ještě v pořádku.

„Jsem tu šestým rokem. Odstěhovala jsem se z Prahy. Dnes bych neměnila, jen si říkám, proč jsem to neudělala dřív...“

„Ani nevíte, jak vám rozumím,“ odpovím.

Karel si prohlíží obrazy a knihy.

„Kdo to maloval?“ ukazuje na krásný obraz jakési venkovské fary.

„Tam jsem bydlela,“ odpoví paní zasněně. „Krásná doba.“

Ještě chvíli si povídáme, vezmeme si letáčky, rozloučíme se a vyrazíme.

„Kudy?“ rozhlížím se.

Po zelené. Stezkou mlýnů.

„Tudy.“

A jdeme.

„Kudy?“ rozhlížím se.

Po zelené. Stezkou mlýnů.

„Tudy.“

A jdeme přes silnici směrem ke klášteru. V dálce na nás dohlíží vysílač Krašov.

Na můstku přes potok znovu potkáme dvojici dobrovolníků z KČT. Opravují naši zelenou značku. Ještě jednou se pozdravíme a pokračujeme po stopách mlýnů, kterých tu na Starém potoce zbylo několik z původních mnoha.

„Už vím, proč se říká žabař,“ povídá najednou Karel, který studuje informační tabuli o mlýnech a mlynářství.

„Proč?“

„No tak se říkalo mlynáři, kterej měl mlýn na potoce.“

To dává logiku.

Karel je dneska uvolněný a výlet si užívá.

Jako já.

Potok, louka, les...

Nadechnu se a cítím vůni hlíny, vody a jehličí.

Vůni života.

Ožívám.

Nedávno přšlo. Pomalu přichází čas hledat houby. Ačkoli já houby nehledám. Já je sbírám.

Projdeme kolem dvou mlýnů, které už dávno neslouží svému účelu. Stoupáme do kopce a objevíme studánku.

„Hurá! Živá voda!“

Vylévám do trávy mrtvou vodu z pražského vodovodu a plním láhev.

Bože, jak je lahodná.

Pěkná cesta nás zavede do malebných Lešovic s nádhernými chaloupkami a vřelými lidmi. A potom pokračujeme dál, až před námi znovu vykukne zámek v Manětíně, kolem kterého jsme před pár hodinami projížděli autobusem.

Prohlédneme si zahradu a oranžerii.

Jsmo nějak rychlí.

Dnes chceme dojít do Rabštejna a zbývá nám už jen deset a půl kilometru. Máme spoustu času, a tak se vydáme ještě do města.

Manětín je nádherný.

Barokní městečko, které člověka nutí zastavovat se a rozhlížet. A protože je čas oběda, zastavíme se i my. V místní restauraci si dáme citronové nealko a malou pizzu.

Čeká nás cesta do kopce.

Tohle rozhodnutí se brzy ukáže jako poněkud neprozřetelné.

Na konci Manětína stojí krásný kostel svaté Barbory. Celé město je osazené barokními sochami světců a alegorií. Připomíná mi to Kuks, perlu královéhradeckého kraje.

A potom to začne.

Kopce.

Asfaltka se strmým stoupáním a pizza v žaludku.

„Či to byl nápad?“ funím a zastavuju se, abych popadl dech.

Karel mlčí a dívá se na původce skvělého nápadu najíst se těsně před stoupákem.

Vyfuníme nahoru.

A jsme odměnění.

Kopce, lesy, pole a modrá obloha s bílými beránky plujícími kamsi za svým nebeským pastýřem.

Teď se konečně naplňuje slogan našeho putování.

Tohle je cesta z města.

Krásná příroda. Naprosto neznámá cestička. Kaplička svatého Jana Nepomuckého. Dozrávající lahodné hrušky.

A nikde ani živáčka.

Čím méně živáčků, tím živější jsem já.

Dojdeme do vísky jménem Brdo.

„Týýý Brdóóó,“ protáhne Karel.

Tohle si samozřejmě nemůže odpustit.

Ale má pravdu.

Malá roztomilá vesnička s nádhernými chaloupkami. Celý zdejší kraj stojí na břidlici — kameni, kterým je ozdobený dokonce i chrám svatého Víta.

A my po ní začínáme klesat k Hrádeckému potoku.

Tady se natáčely některé scény z *Cesty z města*.

Najednou už tedy nejdu jen krajinou.

Jdu filmem, který znám tolik let.

A co následuje, když dojdete do údolí?

Správně.

Kopec.

Palce zaháknu za popruhy odlehčeného batohu a snažím se jimi pozvednout vzhůru snad celé svoje tělo.

„Tohle jsi přece chtěl,“ říkám si.

„Cos říkal?“ ozve se Karel.

„Ale nic. Mluvím sám k sobě. Koučuju se.“

Potkáme krásnou dívku se psem a na mýtině si prohlížíme osadu rozprostřenou pod námi.

Hrádek.

Karel hledí fenku a povídá si se slečnou. Já se vydýchávám a přejíždím očima krajinu.

Karel se konečně rozloučí, ale ještě dlouho visí pohledem za vzdalující se dvojicí.

„Prej začínaj houby,“ řekne.

Chvilí je ticho.

„Tak jdeme?“

Tak jdeme.

Cesta lesem je příjemná. Jdeme po modré.

A pak dojdeme na jeho kraj.

Na stromě je číslo **404**.

A pod ním modrá turistická značka.

Zastavím se.

404 ERROR. Modrá obrazovka. Chyba v Matrixu?

Před námi se rozprostírá pole s nádherně vyskládanými balíky slámy, po obloze plují bílí beránci a v trávě stojí bedla.

Ne.

Tohle není chyba.

Takhle to má být.

Myšlenky mi bloudí hlavou pomalu jako oblaka nad krajinou.

Žádný spěch.

Díky tomu, že jsem skoro celé léto strávil venku, se na les naladím téměř okamžitě. Zase cítím ten klid. Sounáležitost.

Přemýšlím o tom, zatímco skrápím křoví.

Vlastně ani nevím, proč jsem do něj zalezl. Široko daleko nikdo není.

A přece.

Cyklistka.

„Ahoj.“

„Ahoj,“ odpovím trochu zaskočeně.

Přijde mi nějaká povědomá.

Za chvíli ji slyším, jak v dálce někomu říká do telefonu:

„Ty vole, to byl spolužák ze základky...“

Zůstanu stát.

Jsem skoro pětaticet let ze základky. Nikdy jsme neměli žádný sraz. A já uprostřed lesa potkám spolužačku, ze které si pamatuju jen křestní jméno.

Andrea.

Příjmení už stejně nejspíš bude mít jiné.

Opírám se o smrkovou větev, protože zase klesáme po břidlici kamsi do údolí.

Karel chvílemi klouže za mnou.

Pak se cesta srovná. Potkáme další cyklisty a napojíme se na Via Czechia — stezku
Českem.

Brrrr.

Česko.

Proč to není **Via Bohemia**?

Třeba ji jednou založím...

A najednou ho vidíme.

Na protějším svahu leží město.

Rabštejn.

Zbývají dva kilometry. Jsou tři odpoledne a přitom se vůbec nehoníme.

Sednu si na turistickém odpočívadle a dívám se na městečko.

Přemýšlím, jak tudy chodili lidé před staletími. Jak naši předci zařídili širokou
cestu do strmého svahu. Skoro vidím koně a povozy stoupající ke starobylému
městu, nad kterým stával hrad.

Dole pod námi se údolím vine Střela.

Sedím a dívám se.

Jsem skoro až meditativně rozpoložený.

Karel do mě štouchne loktem.

„Tak co?“

„Tak nic.“

Zvednu se.

„Jdeme dál.“

A tak jdeme dál.

Z kopce do údolí, do ráje chatařů u říčky Střely. A potom samozřejmě zase do kopce.

Vpravo od cesty je židovský hřbitov.

Zapomenutá oáza historie.

Jeho prohlídku uvítám i jako dobrou záminku k tomu, abych popadl dech. Procházím mezi starými náhrobky se jmény lidí, o kterých už dávno nikdo nic neví.

Neznámá jména. Zapomenuté osudy.

Pomíjivost.

To slovo mi poslední dobou často rezonuje hlavou. Přesně v těch okamžicích, kdy vidím hřbitovy, rozbořené domy, přejeté kočky...

Jak rychle život plyne.

Budoucnost se během vteřiny obrátí v minulost.

A přítomnost?

Ta je jen okamžik, kdy se otočí stránka.

Ještě pár kroků, několikrát se zapřu do smrkové větve a najednou jsme na náměstíčku s autobusovou zastávkou **Manětín – Rabštejn nad Střelou**.

Opřu hůl o dřevěnou zastávku a jdu si prohlédnout sbírku odložených knih.

Mám totiž další rituál.

Kniha ze zastávky.

Nějakou si vezmu, přečtu ji a zase ji někde umístím mezi ostatní.

Vybírám si útlejší klasiky. V Berouně jsem si na nádraží vzal Baarova *Jana Cimburu*, tady volím Johnovy *Večery na slavníku*.

Pak studuju rozcestník a hledám nějaké centrum města. A hlavně restauraci.

Hospodu.

Cukrárnu.

Cokoli.

Karel dofuní za mnou a společně sledujeme, kam ukazují modré, žluté a červené šipky.

„Já mám žízeň,“ řekne nenápadně.

Nenápadně tak, že je naprosto jasné, že by si dal pivo.

Já bych si ho dal taky.

A tak jdeme k restauraci U Laury, kde slibují občerstvení. Jenže uvnitř je uzavřená společnost a k mání je pouze káva, koláčky a pivo v plechu.

Ale lepší pivo v plechu než nic.

Sedneme si ke stolečku s rozvrzanou lavicí a rozložíme mapu.

„To je celý? Tady toho víc není?“ ptáme se paní u stánku. „Je tu někde nějaká hospoda?“

„Ještě v infocentru na náměstí, ale tam už mají taky zavřeno.“

Otočím turistickou mapu a čtu.

Rabštejn nad Střelou. Nejmenší městečko v Čechách a ve střední Evropě.

„Co budeme dělat?“ ptá se Karel.

„Co by. Počkáme do večera a půjdeme spát do lesa.“

Po cestě projíždějí kola, motorky i auta. Zastaví se tu postarší pár a potom přijdou dvě starší turistky se psy.

Dáme se do řeči.

Dámy mají zcestovanou značnou část republiky, a tak si vyměňujeme zážitky.

Popijíme pivo z plechovky, přikusujeme koláče a zapíšeme je domácí ořechovici.

Hladíme psy, povídáme si.

Nikdo nikam nespěchá.

Pak se rozloučíme a s Karlem se vrátíme k rozcestníku.

Prohlédneme si náměstí a zámek.

A potom už je čas najít místo na noc.

Za mostem sestoupíme po modré do údolí. Cestou ještě pomůžeme místnímu včelaři s cukrovým roztokem na zakrmení včelstva a pokračujeme strmou cestičkou dolů.

Až dojdeme ke splavu na Střele.

Lavička.

Ohniště.

Plácek mezi stromy.

Rozhlédnu se.

A úplně jasně tu vidím nápis:

TADY PŘESPÍME.

Rozložím plachtu, svléknu se a nahý se cachtám ve vodě nad splavem.

Karel mezitím nosí větvičky a dřevo a připravuje oheň.

Osuším se. Karel se jde vykoupat. Já rozdmýchávám plameny a vytahuju z batohu zmačkané rohlíky a paštiku.

Naši večeři.

Je poslední prázdninová neděle.

Oheň hoří.

Dým stoupá.

Splav šumí.

A za našimi zády svítí ze zámku jediné okno.

Jinak tu není ani noha.

Otevřeme si plechovku ze stánku, díváme se do ohně a každý po svém se loučíme s prázdninami.

„Ať se člověk snaží sebevíc užít si každý okamžik, stejně to vždycky uteče,“ řeknu.

„A furt si říkám – ještě ne! Vždyt já toho chci ještě tolik zažít.“

Karel kouká do ohně.

Chvilí nic neříká.

„A teď si představ, že celý tvůj život jsou prázdniny. Že máš jenom ty dva měsíce, do kterých to chceš celý vtěsnat. A musíš to žít tak, abys nelitoval toho, co jsi udělal. Ale toho, že jsi toho chtěl stihnout ještě víc.“

Chvilí mlčí.

„Howgh. Jdu spát.“

Vyčůrá se do křoví a zaleze do spacáku na plachtu.

„Já jdu taky.“

Počůráám oheň a pohroužený do Karlových slov se zasunu do spacáku.

Kousek od nás šumí splav.

To vydá za tisíc youtubových relaxačních videí pro snadné usínání.

Obsah

PUTOVÁNÍ PRVNÍ	2
ČERVENCOVÉ PUTOVÁNÍ PO STOPÁCH PŘEDKŮ	2
(8. – 15. 7. 2026).....	2
Den 1	3
Písek – Putim - Ražice.....	3
Den 2	7
Ražice – Sudoměř – Kestřany - Dobev.....	7
Den 3	12
Stašov – Brloh - Milavy	12
Den 4	15
Sedlice – Mužetice – Škvořetice – Blatná - Hajany	15
Den 5	24
Hajany – Lnáře – Kasejovice - Nepomuk	24
Den 6	33
Nepomuk – Žinkovy – Měčín - Švihov.....	33
Den 7	38
Švihov - Klatovy	38
Den 8	42
Klatovy – Plzeň - Praha	42
Závěr	44
PUTOVÁNÍ DRUHÉ.....	47
POSLUŠNĚ HLÁSÍM, ŽE JSEM OPĚT ZDE ANEB NAŠE SRPNOVÁ BUDĚJOVICKÁ ANABÁZE	47
(3. – 12. 8. 2026).....	47
Předmluva.....	48

Den 1	49
Třešť – Roštejn - Telč	49
Den 2	51
Telč a zase Telč	51
Den 3	54
Telč – Krahulčí – Olší – Hradisko – Velká Lhota	54
Den 4	58
Velká Lhota – Maršov – Olšany – Kunžak – Malý Ratmírov	58
Den 5	67
Malý Ratmírov – Jindřiš – Jindřichův Hradec	67
Den 6	74
Jindřichův Hradec – Dolní Žďár – Lásenice – Stráž nad Nežárkou - Stříbřec	74
Den 7	81
Stříbřec - Třeboň.....	81
Den 8	87
Třeboň – Borovany – Trocnov - Ledenice	87
Den 9	97
Ledenice – Dobrá Voda u Českých Budějovic – České Budějovice.....	97
BONUS: Haďáci v kempu.....	105
Cesta z města (30. – 31. 8. 2026)	110
Nečtiny – Manětín – Rabštejn nad Střelou – Žihle	110